

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχόν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπερβολικὰ καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ βροχ. 7. — Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦναι τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι. ἔν ἔτει.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΒΥΘΗΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΑΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΑΚΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι: λεπ. 15. — Ἐν τῷ ἔξωτ. φρ. χρ. 0. 15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἔν Ἀθήναις
Ὅδὸς Εὐριπίδου, ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'. — Τόμ. 41^{ος}

Ἐν Ἀθήναις, 26 Ἰουνίου 1904

Ἔτος 26^{ον} — Ἀριθ. 27—28

ΔΕΚΑΤΗ ΕΚΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΧΑΙΡΕΤΩ τὰ πλήθη τῶν συνδρομητῶν καὶ τῶν ἀναγνωστῶν τῆς «Διαπλάσεως». Εἶμαι ὁ ψυχο-
γυῖός Ἀνασίας, μετὰ τὰς δώδεκα ψυχοδρας ἀδελφάς μου καὶ μετὰ τὴν ψυχογάταν (ἢ ἐπταψυχογά-
ταν). Πίσσαν, Δώδεκα καὶ ἐπτὰ δεκαεπτά καὶ μία, — εἴκοσι ψυχαὶ σὺς χαιρετῶμεν.

Εἶμαι καὶ πάλιν ἄγγελος κακῶν. . . Τὸ ἐπεισόδιον, τὸ μοιραῖον ἐπεισόδιον ὄλων σχεδὸν τῶν Κυ-
ριακῶν μας, κατεδίωξε καὶ τὴν σημερινήν, ἀλλὰ μετὰ τὴν διαφοράν ὅτι συνέβη εἰς τὸ τέλος. Θά σας
εἰπῶ λοιπὸν τὰ πράγματα ἐξ ἀρχῆς, καὶ ὅταν ἔλθῃ ἡ ἄρχὴ τοῦ ἐπεισοδίου, θά σας τὸ διηγήθῃ. Πρέπει
νὰ ἔχετε ὀλίγην ὑπομονήν.

Συλλογισθῆτε πόσην ὑπομονήν εἶχα ἐγώ, ἕως νὰ διαβάσω καὶ νὰ κατατάξω τὸν πελώριον σωρὸν τῶν
ἀπαντήσεων! Καὶ αὐτὴν τὴν φορὰν αἱ περισσότεραὶ ἤσαν ἐκτενεῖς καὶ δυσανάγνωστοι. Διατί ἀρά γέ;
Ἐγώ, ἂν μου εἶδε κανένας χριστιανὸς ἕνα πεντακοσάρικο καὶ μ' ἐρωτοῦσε τί θά το κάμω, θάπαν-
τούσα μ' ἐν ἀλογοπαίγνιον! καὶ ἂν ἤμουν ὑποχρεωμένος νὰ το γράψω, θά το ἔγραφα μετὰ τὴν ὠρατο-
τίραν μου καλλιγραφίαν. Φαντασθῆτε λοιπὸν τὴν ἐκπληξίν μου καὶ τὴν φούρκα μου, ἔταν ἔδλεπα τὰ
ἀτελεῦτητα ἐκεῖνα διηγήματα, κόλλες ὀλόκληρες στενογραμμῆνες, μουντζουρωμένες καὶ ἀνυπόφορες!
Δέν τους φθάνουν λοιπὸν, — ἔλεγα — οἱ δύο Διαγωνισμοὶ διηγήματος τοῦ κάμνομεν κάθε χρόνον, διὰ νὰ
μεταβάλλουν οἱ φλόαροι αὐτοὶ εἰς διήγημα καὶ τὴν ἀπάντησιν τῆς Κυριακῆς;

Μ' ἐλυπήθησαν αἱ ἀδελφαὶ μου καὶ προσεφέρθησαν νὰ με βοηθήσουν. Αἱ συνεδρίαστες, ὑπὸ τὴν προ-
εδρείαν μου, ἐλάμβανον χώραν εἰς τὸ ἰδιαιτέρον γραφεῖον τῆς Διαπλάσεως, ὅπου ὑπῆρχεν ἕνα μεγάλο-
μεγάλο τραπέζι, ἱκανὸν νὰ περιλάβῃ τὸ πλήθος τῶν ἀδελφῶν, καὶ ἕνα μικρὸ-μικρὸ... χρηματοκιβώτιον.

—Χρηματοκιβώτιον ! Και τί γυρεύει τέτοιο πράγμα εις τὸ ἰδιαιτέρον Πραβεῖον τῆς Διαπλάσεως;

Ἔχετε δίκαιον. Ἡ Διαπλάσις δὲν εἶνε καθόλου πλουσία, καὶ τὸ χρηματοκιβώτιον δὲν θὰ εἶχε τὸν τόπον του. Ἀλλὰ τί νὰ σας κάμω ποῦ εὐρέθη; Φαίνεται, ὅτι το ἐλησμώνησεν εἰς τὴν μετακμίσειν ὁ κύριος ποῦ ἐκάθητο εἰς αὐτὸ τὸ σπίτι πρὶν ἀπὸ ἡμᾶς, ἢ ὅτι ἐβρέθηκε νὰ το μετακμίσει, παμπάλαιον καθὼς ἦτο καὶ καρφωμένον εἰς τὸν τοῖχον. Ἡ Διαπλάσις το ἐκαθάρισε, τὸ ἐπισκεύασεν ὀλίγον καὶ το ἐχρησιμοποίησεν ὡς ντουλαπάκι. Κλειδώνει δηλαδὴ ἐκεῖ-μέσα τὰ χαρτὰ τῆς, — χαρτὰ, ἐννοεῖται, τὰ ὅποια δὲν ἔχουν καμμίαν σχέσιν μὲ χαρτονομίσματα. Κάποτε φυλάγει καὶ τὸ ἰδιαιτέρον γλυκὸν τῆς, ἀπὸ φόβον λεηλασίας, τὴν δὲ τελευταίως καὶ τὰ Σήματα, διότι αἱ μικρότεροι ἀδελφαὶ ἐπερναν ἀυθαίρετως καὶ ἔχοναν ἠλιθίως ἀπὸ δύο τοῦλάχιστον παραμάνες τὴν ἐδδιμάδα.

Ἀλλὰ διατί σὰς τὰ λέγω τώρα αὐτὰ; Ἀ! μὴ νομίζετε ὅτι εἶμαι κ' ἐγὼ φλόδαρος! Τὸ χρηματοκιβώτιον μας θὰ καίξη σπουδαῖον ρόλον εἰς τὴν παροῦσαν Κυριακῆν, καὶ διὰ τοῦτο ἔκρινα καλὸν νὰ κάμετε ἐξ ἀρχῆς τὴν γνωριμίαν του. Διὰ τὸν ἴδιον λόγον πρέπει νὰ σας συστήσω καὶ ἓνα μικρὸν ὑπηρετήν, τὸν ὅποιον εἴχαμεν εἰς τὸ σπίτι ἀπὸ τὰς 12 Μαΐου ἕως τὰς 11 Ἰουνίου, — δηλαδὴ ἀπὸ τὰ σῦκα... ἀλλ' ἔχι καὶ ἕως τὰ σταφύλια.

Ἐνομάζεται Βάσος, καὶ ἐπειδὴ δὲν περιποιεῖ μεγάλην τιμὴν εἰς τὴν πατρίδα του, πατρίδα δὲν ἀναφέρω. Μὰς τον ἔφεραν ἓνας μεσίτης χωρὶς συστατικόν ἀλλ' εἴχαμεν μεγάλην ἀνάγκην, καὶ τον ἐκρατήσαμεν. Αὐτὸ, καθὼς ἔβουρετε ἀπὸ τὰ σπύτια σας, γίνεται συχνά. Ἀλλὼς τε τὰ συστατικά δὲν ἔχουν καὶ τόσῳ μεγάλῃ σημασίαν, διότι πολλοὶ κύριοι, — ἀπὸ οἶκτον, πολὺ μακάρις ἐννοοῦμενον, — ἐφοδιάζουσι μὲ συστατικά, καὶ τοὺς χειροτέρας ὑπηρετάς. Ὁ ἰδικὸς μας Βάσος, ὁ ὅποιος ἔχασε, καθὼς ἔλεγε, τὸ ἰδικόν του, ὁ δὲ πρῶν κύριός του εἶχεν ἀπέλθῃ εἰς τὸ ἐξωτερικόν, μὰς πρέπευτε νὰ ἐρωτησώμεν περὶ τῆς διαγωγῆς του, εἰς εἰκόσι θεῖους του ἐν Ἀθῆναις καὶ ἄλλους τόσους ἐν Πειραιεῖ. Ἦτο δεκαπέντε ἐτῶν εἶχε μεγάλα ἐξυπνάτα μάτια καὶ ἡ φυσιογνωμία του ἐν γένει ὑπενθύνιζε τὸν ποικτικόν. Ἦξευρε καὶ ἀρκετὰ γράμματα. ἀφοῦ εἶχε φθάσῃ ἕως τῆς τρίτης τοῦ Ἑλληνικοῦ. Μετὰ πολλὰς ἡμέρας καὶ πολλὰς ἐρεύνας, — δὲν εἴχαμεν δὲ μόνον αὐτὴν τὴν ἐργασίαν! — καταρωθώσμεν νὰνακαλύψωμεν τὸ σπίτι ἐνδὲς τῶν σαράντα θεῖων, ὁ ὅποιος ἦτο ἴσως ὁ μόνος, κ' ἐκατοικοῦσεν εἰς τὰ Πιθαράδικα. Ἀνέλαβα ἐγὼ νὰ ὑπάγω νὰ τον ἐρωτήσω. Εἰς τὴν πρώτην μου ἐκδρομὴν δὲν τον ἦρα ἐκεῖ. Ἐπεφυλάχθη διὰ δευτέραν. . . Καὶ ἐν τῷ μεταξύ ὁ κύριος Βάσος ἔμεινεν εἰς τὸ σπίτι μας ἀσύστατος. Ἐφαίνετο κρόθυμος καὶ εὐπίθης, εἰργάζετο καλά, ἦτο ἀκριβὴς εἰς ὅλα του, καὶ ἡ ἔλλειψις τοῦ συστατικοῦ δὲν ἔγινεν αἰσθητὴ οὔτε μίαν φοράν.

Σὰς εἶπα λοιπὸν ποῦ ἐγένοντο αἱ συνεδριάσεις μας. Δὲν σας λέγω καὶ μὲ ποῖον τρόπον λεπτομερῶς, διότι αὐτὸ σὰς το εἶπε καλλίτερα ἢ πρώτη εἰκὼν. Τώρα θὰ σας ἐκθέσω τὰ πρακτικὰ αὐτῶν τῶν συνεδριάσεων, διότι ἀποτελοῦν τὴν κρίσιν τῆς Κυριακῆς. Ἐν τῷ μεταξύ, ἐπειδὴ θὰ πελαγώσομεν εἰς τὸ πλῆθος τῶν ἐπιστολῶν καὶ δὲν θὰ ἐπανέλθωμεν ἴσως εἰς τὰ λεχθέντα, σὰς παρακαλῶ νὰ ἐνθυμηθεσθε καλά τὸ χρηματοκιβώτιον καὶ τὸν Βάσον. Δυστυχῶς, θὰ μας χρησιμεύσουν καὶ τὰ δύο.

«Ἄν σας ἐχάριζε κανεὶς ἐν χαρτονομίσμα των 500 δραχμῶν, εἰπήτέ μου εἰλικρινῶς, πῶς ἠθέλατε τὸ χρησιμοποίησιν»

Αὐτὴ ἦτο ἡ ἐρώτησις διὰ τὴν 13^{ην} Κυριακῆν. Ἡ Διαπλάσις αὐτὴν τὴν φοράν προσέθεσε καὶ ὑπεγράμμισε, βλέπετε, τὴν

λέξιν εἰλικρινῶς, διότι ἤθελε νὰ ἀποφύγῃ ἐν ἄτοπον, τὸ ὅποιον παρατηρεῖται πολὺ εἰς τὸν παιδικὸν κόσμον.

Τὰ παιδιὰ ἀγάπουσιν συνήθως νὰ κάμουν τοὺς ἀγγέλους. Κρύπτουν ὅσον καὶ ὅταν εἰμποροῦν τὰ ἀληθινὰ, τὰ πραγματικά, τὰ ἀνθρώπινα αἰσθήματα των, καὶ προσποιοῦνται ἄλλα, τὰ ὅποια δὲν ἔχουν, ἀλλὰ τὰ ὅποια θὰ ἤθελαν νὰ ἔχουν ἢ νομίζουσι ὅτι πρέπει νὰ ἔχουν, διότι ἤκουσαν ὅτι εἶνε ὠραία καὶ ὕψηλα. Ἐπομένως εἰς τὰ λόγια των, εἰς τὰς ἀπαντήσεις των, δὲν ὑπάρχει πάντοτε ἡ εἰλικρινεὶα ἐκείνη, ἡ ἔποια φαίνεται εἰς τὰς πράξεις των καὶ ἂν ἤθελε νὰ τα κρίνῃ κανεὶς μόνον ἀπὸ ὅσα λέγουσιν, θὰ ἔπερτεν ἐξω. Ἄν ἦτο δυνατόν νὰ δώσῃ ἡ Διαπλάσις εἰς καθὲς τῆς παιδὶ ἀπὸ ἓνα πεντακοσάρικο, θὰ ἔδλεπε πῶς ἤθελε τὸ μεταχειρισθῆ, καὶ φόβος πλάνης δὲν θὰ ὑπῆρχεν. Ἐπειδὴ ὁμῶς ἡ δωρεὰ ἦτο φανταστικὴ, ὑπῆρχε μεγάλος κίνδυνος νὰ εἶνε καὶ ἡ ἀπάντησις φανταστικὴ. Ἀκριβῶς πρὸς ἀποφυγὴν τοῦ κινδύνου τούτου, ἐπεκαλέσθη τὴν εἰλικρινεῖαν. Ἐπέστησε δηλαδὴ τὴν προσοχὴν τῶν παιδῶν, διὰ νὰ μὴν εἰποῦν καὶ εἰς τὴν περίστασιν αὐτὴν, — ἰσχυρὸς ὁ πειρασμός! — τὰ συνειθισμένα των ἀθῶα καὶ ἀγγελικά ψεύματα. Τὰ προέτρεψε δηλαδὴ νὰ ἐξετάσουν καλά τὸν ἑαυτὸν των, νὰ ἐμβαθύνουν εἰς τὴν ψυχὴν των, νὰ ἐξακριβώσουν ἕως ποῦ φθάνει ὁ ἐγωισμὸς των καὶ ἀπὸ ποῦ ἀρχίζει ἡ πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπη, διὰ νὰ δώσουν μίαν ἀπάντησιν τόσον ἀληθινὴν περὶ τῆς χρήσεως τῶν χρημάτων, ὅσον θὰ ἦτο καὶ αὐτὴ ἡ πράξις των, ἂν τῶντι εἴχαν εἰς τὰ χέρια των τὰ χρήματα.

Ἄλλ' ἐκτὸς τῆς τάσεως αὐτῆς τῶν παιδῶν πρὸς τὸ ἀγγελοῦσι, ἡ ὅποια παρατηρεῖται κάποτε καὶ ἀνευ μεγάλου συμφέροντος, — εἰς αὐτὴν τὴν περίστασιν, ὑπῆρχε καὶ τὸ ἄμεσον συμφέρον τοῦ βραδείου. Καθένας, γνωρίζων ὅτι ἡ καλλίτερα ἀπάντησις βραβεύεται, θὰ ἔλεγε: «Ἄς μὴ δεῖξω τοῦλάχιστον ἐγωισμὸν ἄς φανῶ ἀγγελος» ἢ ἀπάντησις μου, καὶ καλογρημμένη ἂν δὲν εἶνε, εἰμπορεῖ νὰ βραβευθῆ μόνον διὰ τὴν ἀγγελικότητά της. Καὶ τί θὰ χάσω ἂν ὑποκριθῶ; Μπᾶ! Μήπως πρόκειται ἀληθινὰ νὰ μου δώσουν ἓνα πεντακοσάρικο; Ἄς πῶ λοιπὸν ὅτι θὰ το χαρίσω εἰς ἓνα δυστυχῆ πτωχόν, — τί μεγάλη καὶ θαυμάσιον ἀρετὴ ἢ ἐλεημοσύνη! — καὶ ἂν ποτὲ μοῦ το δώσουν... τότε βλέπομεν!»

Ἰδοῦ πόσον εἶχε δίκαιον ἡ Διαπλάσις, νὰ ζητήσῃ καὶ νὰ συμβουλευθῇ, εἰς αὐτὴν προπᾶντων τὴν περίστασιν, — τὴν εἰλικρινεῖαν, τὴν ἀλήθειαν.

Ἀρὰ γὰρ ἠκολούθησαν τὴν συμβουλήν της τὰ παιδιὰ; Ἠθέλησαν τοῦλάχιστον νὰ της κάμουν τὴν χάριν νὰρίσουν κατὰ μέρος τ' ἀγγελικά των πτερά, καὶ νὰ παρουσιασθοῦν εἰς τὴν Κυριακῆν μας ὡς εὐμορφα, ἐξυπνα καὶ καλά ἀνθρωπάκια ποῦ εἶνε;

Λυποῦμαι πολὺ, ὅτι δὲν εἰμπορῶ νὰ το εἶπω διὰ τὴν πλειονοψηφίαν. Ἡ λύπη μου δὲν φθίνει μέχρις ἀπογνώσεως καὶ αὐτοκτονίας, — ἀλλὰ τελοσπάντων! Ἦθελα, τὸ ὁμολογῶ, οἱ εἰλικρινεῖς νὰ ἦσαν περισσότεροι. Καὶ σημειώσατε; ὅτι εἰς αὐτὴν τὴν Κυριακῆν ἔλαβαν μέρος πολυπληθέστεροι ἀπὸ κάθε ἄλλην φοράν. Πολὺ εὐκολώτερα θὰ ἤμποροῦσα νὰ μετρήσω ἐκείνους ποὺ δὲν ἔστειλαν ἀπαντήσεις, παρὰ ἐκείνους ποὺ ἔστειλαν. Καὶ κατὰ συνέπειαν παρητήθη τῆς ἰδέας τοῦ μετρήματος.

Εὐρέτε τώρα ποῖος εἶνε ὁ μεγαλύτερος σωρὸς; Ἐκείνων ποὺ λέγουσιν ὅτι ἂν εἴχαν 500 δραχμάς, θὰ τὰς ἐχάριζαν εἰς τοὺς πτωχοὺς. Ὁ δὲ δεύτερος κατὰ τὸν ὄγκον; Ἐκείνων ποὺ θὰ τὰς ἐχάριζαν ὑπὲρ τοῦ Ἑθνικοῦ Στόλου. Ὁ δὲ τρίτος; Ἐκείνων ποὺ θὰ τὰς ἐχάριζαν... εἰς τὴν Διαπλάσιν!

Καὶ οἱ τρεῖς αὐτοὶ σωροὶ πρέπει νὰποτελοῦνται τοῦλάχιστον ἀπὸ ἐξακοσίας ἀπαντήσεις. Ἐ, λοιπὸν! Σὰς ἐρωτῶ κ' ἐγὼ διὰ νὰ μου ἀπαντήσετε εἰλικρινῶς: Ἀπὸ τὰ ἐξακόσια αὐτὰ παιδιὰ, — μικρὰ καὶ μεγάλα, ἀγόρια καὶ κορίτσια, πλοῦσια καὶ πτωχὰ, — πόσα νομίζετε ὅτι θὰ ἔκαμναν ὅ,τι εἶ-

παν, ἂν τους ἐχάριζε κανεὶς ἓνα ἀληθινὸ πεντακοσάρικο; Νὰ σας εἶπω τὴν ἰδέαν μου; Ἀπὸ τὸν πρῶτον σωρὸν οὔτε πέντε, ἀπὸ τὸν δεύτερον οὔτε τρεῖς, ἀπὸ τὸν τρίτον, — οὔτε δύο!

Πολὴ εἰλικρινεστεροῦ μοῦ φαίνονται ἐκεῖνοι, — καὶ ἀποτελοῦν ἓνα μεγάλον σωρὸν, — οἱ ὅποιοι θὰ διέθεταν μέρος τῶν 500 δραχμῶν ὑπὲρ τῶν πτωχῶν, μέρος ὑπὲρ τοῦ Στόλου καὶ μέρος ὑπὲρ τῆς Διαπλάσεως. Καὶ ἀκόμη εἰλικρινεστεροὶ ἐκεῖνοι, εἰς τὸν λογαριασμὸν τῶν ὀπίων ὑπάρχουν καὶ ἓνα-δύο κονδύλια, ἔστω καὶ μικρὰ, δι' ἀτομικὰ ἐξοδα καὶ... διὰ γλυκίσματα. Ἡ ἀναλογία τῶν ψευδομένων ἀγγελικῶς εἰς αὐτὸν τὸν σωρὸν δὲν μοῦ φαίνεται μεγαλύτερα ἀπὸ 80 τοὺς ἑκατόν.

Ἐν γένει, οἱ ἐντελῶς εἰλικρινεῖς εἶνε ὀλίγοι. Καὶ ἐντελῶς εἰλικρινεῖς μοῦ φαίνονται μόνον ἐκεῖνοι, οἱ ὅποιοι διαθέτουν μέγα μέρος τῶν πεντακοσίων δραχμῶν εἰς ἀτομικὰς των ἀνάγκας ἢ ἰδιοτροπίας, εἰς ἱκανοποίησιν ἰδικῶν των πόθων καὶ ὀνείρων, — εὐκόλων ὀνείρων, διὰ τὰ ὅποια ἀρκοῦν ὀλιγώτεροι τῶν πεντακοσίων δραχμῶν, — τὸ δὲ ὑπόλοιπον ἀφιερῶνουν εἰς ἀγαθοεργίαν ἢ ἰδέας εὐγενεῖς καὶ πατριωτικὰς, ὑπὲρ τῶν πτωχῶν, τοῦ στόλου, τοῦ Παναγίου Τάφου, τῆς Μακεδονίας, τῆς Διαπλάσεως, κτλ.

Καὶ νὰ σας εἶπω τὴν ἀλήθειαν; Οἱ ὀλίγοι αὐτοὶ δὲν μοῦ φαίνονται μόνον εἰλικρινεῖς, ἀλλὰ καὶ φρόνιμοι. Τὰ παιδιὰ συνήθως δὲν ἔχουν περιουσίαν. Τὸ ὑποθετικόν ἐκείνο πεντακοσάρικο θὰ ἦτο μὲν ἓνα χαρτζιλίκι μεγαλειότερον τοῦ σηνήθους, ἀλλὰ καὶ ὀλικληρὸς ἢ δικήσιμος περιουσία τοῦ παιδιοῦ, τὸ ὅποιον, ὅσον παιδί καὶ ἂν εἶνε, καὶ ἀκριβῶς διότι εἶνε παιδί, ἔχει καὶ αὐτὸ τὰς ἰδιαιτέρας ἀτομικὰς των ἀνάγκας ἢ καὶ τὸς ἰδιοτροπίας του. Τί θὰ ἐλέγατε δι' ἓνα μέγαν, ὁ ὅποιος θὰ ἐχάριζεν ὀλικληρὸν τὴν περιουσίαν του εἰς ἓνα πτωχόν καὶ θὰ ἔμεινεν αὐτὸς χωρὶς πεντάρα; Τί θὰ ἐλέγατε διὰ τὸν ἴδιον, ἂν μετεβίβαζεν ὀλικληρὸν τὴν περιουσίαν του εἰς τὸ ταμεῖον τῆς Ἐθνικῆς Ἀμύνης ἢ εἰς τὸ ταμεῖον τῆς Διαπλάσεως; Ὁ,τι θὰ ἐλέγατε διὰ τὸν μέγαν αὐτόν, τὸ ἴδιον λέγω κ' ἐγὼ διὰ τὰ παιδιὰ ἐκεῖνα, ἂν ἐχρησιμοποιοῦσαν πραγματικῶς ὅπως λέγουσιν τὸ πεντακοσάρικόν των, ἂν δηλαδὴ το ἐκβρῆπιζαν εἰς τοὺς τέσσαρας ἀνέμους, εὐγενῶς μὲν καὶ πατριωτικῶς καὶ εὐσπλαγχνῶς, ἀλλὰ χωρὶς νὰ κρατήσουν διὰ τὸν ἑαυτὸν των τίποτε.

Θὰ μοῦ εἰπήτε: Ναι μὲν τὰ παιδιὰ δὲν ἔχουν περιουσίαν, ἔχουν ὁμῶς τοὺς γονεῖς των, τὸ σπίτι των, τὸ φαγητόν των, τὰ ἐνδύματά των καὶ ὅ,τι ἄλλο χρειάζονται. Ἐπομένως τὸ ὑποθετικόν πεντακοσάρικόν ἤμποροῦσαν νὰ το θεωρήσουν ὡς περισεύμα, τοῦ ὅποιου δὲν ἔχουν ἀπόλυτον ἀνάγκην, καὶ νὰ διαθέσωσιν, ἀπαράλλακτα ὅπως ἓνας μέγανος θὰ διέθετε τὸ περισεύμα τοῦ διὰ τὰς ἀνάγκας του ἀρκούντος εἰσοδήματος.

Ἀλλὰ θὰ σας ἀπαντήσω: Μὴ πλανᾶσθε. Ὅλοι οἱ γονεῖς δὲν εἶνε τόσοι πλοῦστοι, ὥστε νὰ ἱκανοποιῶν ὅλας τὰς ἀνάγκας τῶν τέκνων των, καὶ μάλιστα ὅταν εἶνε πολυπληθῆ. Ἀρίνω δὲ κατὰ μέρος ὅτι οἱ περισσότεροι εἶνε τόσοι πτωχοὶ, ὥστε μόνον τὰ ἀπολύτως ἀναγκαῖα εἰμποροῦν νὰ πρέχουν εἰς τὰ τέκνα των. Ὀλίγα, πολὺ ὀλίγα εἶνε εἰς τὸν κό-

σμὸν τὰ εὐτυχεῖ, ἢ μᾶλλον τὰ δυστυχεῖ παιδιὰ, τὰ ἔχοντα γονεῖς πολὺ πλοῦστους, ὥστε νὰ ἱκανοποιῶν δι' αὐτῶν καὶ τὰς ἀνάγκας των καὶ τὰς ἐπιθυμίας των καὶ τὰς ἰδιοτροπίας των. Ἄν ἐκρίνε κανεὶς ἀπὸ τὰς ἀπαντήσεις τῶν Κυριακῶν μας, θὰ ἐνόμιζεν ὅτι εἰς τὴν Ἑλλάδα τὰ παιδιὰ αὐτὰ εἶνε πολλὰ. Καὶ ὁμῶς πόσα παιδιὰ γνωρίζω, μὲ γονεῖς σχετικῶς εὐπρόρους, τὰ ὅποια πολὺ θὰ ἤθελαν νὰ εἴχαν καὶ μίαν δευτέραν ἢ τρίτην φορεσίαν, ἢ ἓνα ποδήλατον, ἢ μίαν φωτογραφικὴν μηχανήν, ἢ μίαν βιβλιοθήκην, ἢ ἓνα φωνογράφον, ἢ ἓνα κομψὸν γραφεῖον, — καὶ δὲν τὰ ἔχουν! Κ' ἐλάτε τώρα νὰ με πείσετε ὅτι, ἂν κενὸν ἀπὸ τὰ παιδιὰ αὐτὰ ἐκέρδιεν εἰς τὰ Λαχεῖον ἓνα πεντακοσάρικο, θὰ το ἐδίδοε ὀλίγον ὑπὲρ τοῦ στόλου, ὅτι θὰ ἦτο εἰλικρινεῖς ἂν το ἔλεγε, καὶ ὅτι θὰ ἦτο φρόνιμον ἂν το ἔκαμνει! Ἀμ δε;!

Ἐγὼ εἶμαι βέβαιος, ὅτι τὸ τυχόν ἀπὸ αὐτὰ τὰ παιδιὰ θὰ ἐσπευδε νὰγοράσῃ μὲ τὸ πεντακοσάρικόν του, ὅτι θὰ ἐπιθυμοῦσε νὰ-ποκτήσῃ περισσότερον, καὶ ἂν ἔμεινε περισσεύμα, καὶ ἂν τὸ παιδί εἶχε καὶ εὐγενῆ αἰσθήματα, τότε θὰ προσέφερε καὶ εἰς τοὺς πτωχοὺς του ἢ εἰς τὴν πατρίδα. Αὐτὸ εἶνε τὸ λογικόν, τὸ φρόνιμον, τὸ ἀνθρώπινον, τὸ ἐπαινετόν. Τὰ ἄλλα εἶνε ἀστεῖαι ὑπερβολαί, ὑπανθυμίζουσαι τὴν λαϊκὴν παροιμίαν: Ὁ Γιαννάκης μὲ τὰ λόγια Κτίζει ἀνώγια καὶ κατώγια.

Μαντεύω τώρα τὴν ἀπορίαν σας. «Ὅστε, λοιπὸν, κύριε Ἀνανί, — θὰ μοῦ εἰπήτε, — ἀπὸ τὸ περισσεύμα πρέπει νὰ δίδωμεν εἰς τοὺς πτωχοὺς καὶ εἰς τὴν πατρίδα, ἢ ἀπὸ τὸ ὑπέρημα;»

Τί νὰ σας εἶπῃ Ἐγὼ, ἀγαπητοῦ μου φίλοι; δὲν εἶμαι ἀγγελος... Πολὺ θὰ το ἤθελα, ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν μ' ἐπλάσεν ὁ Θεός. Εἶμαι ἀπλοῦστατα ἄνθρωπος, καλὸς ἄνθρωπος, ἴσως, — ἀλλὰ τίποτε περισσότερον. Κάποτε ἐδιάβασα, ὅτι ὅταν ὁ ἄν-

«Θὰ ἔστηνεν εἰς τοὺς παγῶνας τὴν σημαίαν του.» (Σελ. 212, στ. 6.)

ἄνθρωπος θελήσῃ μὲ τὸ στανεῖν νὰ γίνῃ ἀγγελος, γίνεται κτῆνος. Καὶ ἀπὸ τὸν φόβον μου ποτὲ μου δὲν ἠθέλησα νὰ φορέσω δεινὰ καὶ ἔξανα πτερά... Ὡς ἄνθρωπος λιπὸν ποῦ εἶμαι, σὰς λέγω: Ἀπὸ τὸ περισσεύμα! ἀπὸ τὸ περισσεύμα! ἀπὸ τὸ περισσεύμα! Ὅταν δίδῃ κανεὶς ἀπὸ τὸ περισσεύμα του, κάμνει τὸ καθήκον του. Ἄλλο τίποτε δὲν χρειάζεται! Φαντασθῆτε ὀλίγον ἂν αὐτὸ τὸ ἔκαμναν ὅλοι... Ὅποια ἀνακούφισις διὰ τοὺς πτωχοὺς, ὅποιος πλοῦτος διὰ τὴν πατρίδα! Δυστυχῶς ὅλοι δὲν ἔχουν τὰ εὐγενῆ αἰσθήματά σας, καὶ προτιμοῦν νὰ κλειδῶνουν τὸ περισσεύμα των, παρὰ νὰνακουφίσουν μὲ αὐτὸ τὴν δυστυχίαν ἢ νὰ συντελοῦν εἰς τὴν ἰσχύν καὶ τὸ μεγαλεῖον τῆς πατρίδος. Καὶ ἀπέναντι τῶν σκληρῶν αὐτῶν ἐγωιστῶν, δὲν εἶνε ἀρκετὴ ἢ ὑπεροχὴ τῶν ἄλλων;

Ἄλλοτε, εἰς καλλιτέρετους χρόνους, ἢ ἠθικῆς ἦτο κάπως διαφορετικὴ. Ὡς καλλίτερος ἄνθρωπος τότε ἐθεωρεῖτο, ὅποιος ἐπωλοῦσε τὰ ὑπάρχοντά του, ἐμύραζε τὰ χρήματα εἰς τοὺς πτωχοὺς, καὶ ἐφύγεν εἰς τὴν ἔρημον νὰ γίνῃ ἀσκητής. Σήμερον ἂν το κάμῃ κανεὶς, θὰ θεωρηθῆ φρενεσθλαβῆς, ἢ ὄχι;

'Αλλ' ἄς ἐπανέλθωμεν εἰς τοὺς σωροὺς μας. Ἐκτός ἀπὸ αὐτοὺς ποῦ σας εἶπα, ὑπάρχει ἀκόμη ἓνας σωρὸς μὲ τὰς ἀπαντήσεις ἐκείνων, οἱ ὅποιοι ἀποφεύγουν νὰ παντῆσουν, — ἀδύνατον τελοσπάντων νὰ λείψουν καὶ αὐτοί! — κ' ἓνας ἄλλος μὲ ποικίλας ἀπαντήσεις, αἱ ὁποῖαι δὲν ὀμοιάζουν μεταξὺ των, καὶ ἀποτελοῦν τρόπον τινὰ μικρὰν ὄψιν πρωτοτυπίας, φαιδρότητος καὶ εἰλικρινείας μέσα εἰς τὴν μονοτονίαν... τῶν μεγάλων εὐεργετῶν.

Ἴδου παραδείγματα ἀπὸ τοὺς δύο αὐτοὺς σωροῦς: Ἡ Αἰθερία Ψυχὴ θὰ ἐχρησιμοποιοῦσε τὸ πεντακοσάρικόν της κατὰ τὰς περιστάσεις. Ὅ,τι θὰ ἐβλάπη δηλαδὴ τὴν ὄψιν ἐκείνην καὶ θὰ τὴν ἄρσενε, θὰ τὸ ἀγόραζε καὶ θὰ ἐτελείωνε. Μὰ εἰκὼν θὰ ἦτο, μὰ βιβλίον, ἀδιάφορον! Μὰ τὴν ἀλήθειαν, τὸ ἴδιον θὰ ἔκαμνε καὶ ἐγώ. Ἔβλεπε ὅμως αὐτὸς ὁ καλλίτερος τρόπος; Πολὺ ἀμφιβάλλω. — Ὁ Κυριακὸς Φάρος, ὁ Κυανὸς Νεῖλος, ὁ Μιθριδάτης καὶ μερικοὶ ἄλλοι, θανάθετον τὴν φροντίδα εἰς τοὺς γονεῖς των. Μία ἰδέα καὶ αὐτὴ! — Ἡ Δόξα τῆς Ἑλλάδος πολλὰ πράγματα ἐσυλλογίσθη, ἀλλὰ τίποτε δὲν ἀπεφάσιον ἄριστικῶς (φαίνεται ὅτι τὴν ἐμπόδιον «ἡ δικαία σπαρτιατικὴ συντομία» τὴν ὅποιαν ἀπαιτεῖ ἡ Διάπλασις. — Ὁ Βαρδαλαμπόμπας ἐνθυμεῖται τὴν παράδοξον ἱστορίαν ἐνὸς πτωχοτάτου νέου εἰς τὸ Λονδίνον, ὁ ὁποῖος κατάρθωσε νὰ ζῆσθαι ἓνα μῆνα, μὴ ἔχων ἄλλα χρήματα, ἐκτὸς γραμματίου λιρ 1.000.000, τὸ ὅποιον δὲν τῷ ἀνήκε. Διὰ νὰ χρησιμοποίησθαι τὸ πεντακοσάρικόν του, ὁ Βαρδαλαμπόμπας θὰ ἤθελε νὰ εἶχε ἄλλα τρία μῆθενικὰ εἰς τὸ τέλος. Μὰ ἄλλους λόγους δὲν θὰ τοῦ ἔφθανε, καὶ διὰ τοῦτο... «θὰ τοῦ ἐδίδο ἐπίσω εἰς ἐκείνον ποῦ τοῦ τὸ ἔδωκε». Βέβαια! ἢ πολλὰ ἢ τίποτε! — Ὁ Κυριακὸς Ἀστὴρ φρονεῖ ὅτι «δὲν δύναται τις νὰ μεταχειρισθῆ ποσὸν, τὸ ὅποιον οὐδέποτε ἔλαβε τὴν εὐχαρίστησιν νὰ ἔχη.» Περιέργον! κ' ἐγὼ ἕως τώρα ἐνόμιζα ὅτι πολὺ εὐκολώτερα διαθέτει κανεὶς τὰ φανταστικά του πλοῦτη, παρὰ ἐκεῖνα ποῦ ἔχει πραγματικῶς. — Σχετικῶς λογικώτερος, ἀλλὰ καὶ πλέον ἐξυμνος μοῦ φαίνεται ὁ Μικρὸς Λέσβιος. «Δὲν ἀρέσκονται νὰ ὀνειρεύωμαι, — λέγει, — διότι καὶ νὰ εἶχα τὸ χαρτονόμισμα, θὰ μοῦ τὸ ἔπερνεν ἡ μαμά μου.» Ἡ Ἀκαυγάζουσα Ἡὼς οὕτε νὰ ταχούσθαι δὲν θέλει. Αὐτὴ μισεῖ τὰ χρήματα καθ' ὑπερβολήν. Καὶ ἀνακράζει:

Τὰ χρήματα εἶνε ὡς ὕδωρ ἐκρέον
Ἐκ λίμνης γεμούσης παντίων κακῶν
Ἀγάπη, Χαρὰ κ' Εὐτυχία,
Ἔσιν αἰθεαί σου, Πτωχεία!

Πολὺ φιλοσοφεῖ, βλέπετε, ἡ Ἀπαυγάζουσα Ἡὼς, ἀλλὰ καὶ τόσο πολὺ δὲν ἀξίζει. Πῶς; μόνον κακὰ προξενοῦν τὰ χρήματα εἰς τὸν κόσμον; Δὲν τὸ πιστεύω! — Ὁ Μεγίστος θὰ ἔρριπτε τὰς 500 δραχμὰς εἰς τὸν κουμπρά του (φαντασθῆτε τί μεγάλος κουμπράς!) διότι δὲν ἔχει ἡλικίαν νὰ τὰς χρησιμοποίησθαι. Ἡ ἀπάντησις αὐτῆ, ἡ ἀπροσδόκητος, καθυστέρησεν ὀλίγον, διότι ὁ Μεγίστος ἤθελε νὰ στείλῃ μαζὶ καὶ μίαν εἰκόνα, ἀκόμη πλέον ἀπροσδόκητον, καὶ μὲ τὴν ἀσπροδόκητον παράκλησιν νὰ δημοσιουθῆ. Δυστυχῶς ὁ ζωγράφος μας, ἀπροσδοκῆτως καὶ αὐτὸς, δὲν εἶχε καιρὸν νὰ τὴν

«Νὰ βλέπῃ μέσα τὸ πρόσωπό του...»
(Σελ. 212, στήλ. 6')

ἐπιδιορθώσθαι. — Ἄλλ' ἄς ἀρίσωμεν ἕως ἐδῶ αὐτὸν τὸν σωρὸν, (εἶπαμεν κ' ἐσυμφωνήσαμεν μὲ τὰς ἀδελφὰς μου,) καὶ αὐριοῦ ἐπανερχόμεθα.

Μερικὰ παραδείγματα τώρα ἀπὸ τὸν ἄλλον σωρὸν. Ὁ Κυριακὸς Φάρος, ξεύρετε τί θὰ ἔκαμνε; θὰ ἐπήγγαινε νὰ κτακτῆσθαι τὸν Βόρειον Πόλον!!! καὶ δὲν θὰ ἠούχαζε πρ' ἄρσθ θὰ ἔσθηνεν ἐπάνω εἰς τοὺς παγωνας τὴν σημαίαν του!! «Ἴτωσ, προσθέτει, ὀλοκλήρω χειμῶνα θὰ ἤμουν ἀναγκασμένος νὰ ζῆτω μὲ ἀρκούδες, ἀλλὰ δὲν θὰ μ' ἔμειλε, γιὰτι αὐτὸ εἶνε τὸ ὄνειρό μου.»

— Πόσων χρόνων εἶνε ὁ Κυριακὸς Φάρος; ἠρώτησεν ἡ Ἀγάπη.

— Ἐνδεκα γράφει.

— Ἐμὰ βέβαια! γι' αὐτὸ νομίζει ὅτι πεντακόσιες δραχμὰς θὰ τοῦ ἔφθαναν γιὰ τέτοιο ταξίδι.

Ὁ Τρελλοῦτικος, μολονότι δὲν σημειώνει ἡλικίαν, δὲν φαίνεται μεγαλειότερος. Φαντασθῆτε ὅτι αὐτὸς θὰ ἐχρησιμοποιοῦσε τὸν θησαυρὸν του, διὰ νὰ γοργάσῃ ἓνα ζευγάρι μπότες!! Ἄλλὰ μὰς βεβαίως, ὅτι αἱ μπότες εἶνε ἡ μαγία του. Μπότες ψηλές, γυαλιστερές, «τόσῳ πολὺ γυαλιστερές, ποῦ νὰ βλέπῃ μέσα τὸ πρόσωπό του...» Τὸ γυάλισμα ὅμως, προσθέτει, δὲν θὰ τὸ ἐνεπιστεύετο εἰς κανένα: ἀμόνος του θὰ ἐπεριπαίετο τὰ ὠρατὰ του ὑποδήματα. — Μὰ σοῦ ἔχουν κατὶ ἰδέας κ' αὐτὰ τὰ παιδιὰ!

Ἡ Ἀνδρεία Σουλιώτις θὰ μετέβαλλε τὸ πεντακοσάρικον εἰς... πεντάρης. Δέκα χιλιάδες πεντάρης, φαντασθῆτε! Κατέπι θὰ ἔπερνεν ἓνα κάρρο, θὰ τὰς ἐφόρτωνε καὶ θὰ ἐγύριζεν ὅλην τὴν πόλιν. Ἄλλ' ἄς εἰδῶ καλλίτερα τὸν λόγον εἰς τὴν ἰδίαν: «Ὅπου βρισκῶ κανένα παιδάκι, θὰ τοῦ δίδω ἀπὸ δύο πεντάρης, καὶ ὅταν εἶνε συνδρομητὴς τῆς Διαπλάσεως, ἀπὸ πέντε πεντάρης. Ὡ, τί χαρὰ καὶ τί διασκέδασις! Ἄλλα θὰ ζητοῦν καὶ ἄλλη πεντάρη, ἄλλα θάρκοῦνται εἰς αὐτὰς καὶ θὰ μ' εὐχαριστοῦν. ἄλλα θὰ συστέλλωνται νὰ τὰς πάρουν, ἄλλα θὰ τρέχουν ἀπὸ πίσω μου μετὰ φανῶν καὶ λαμπάδων... Μοῦ φαίνεται πῶς καλλίτερα ἀπὸ ἐμὲ κανεὶς δὲν θὰ διαθέσῃ τὰς πεντακοσίας του δραχμὰς.» — Τί κρῖμα νὰ μὴν ἔχη καιρὸν ὁ ζωγράφος! θὰ ἔκαμνε μίαν ὠραίν εἰκόνα.

Ὁ Νεαγάρης θὰ εἶδεν ἓνα γεῦμα ὑκαίθριον, ἐξοχικόν, μὲ ἀρνιά, μὲ προπόσις, μὲ παιγνίδια καὶ μὲ ἀγῶνας. Τὸ γεῦμα αὐτὸ θὰ ὀνομάζετο «γεῦμα τῶν πεντακοσίων». Πούν' εἶτε ὁ μωρὸς; ἐρωτᾷ εἰς τὸ τέλος ὁ γενναῖος ἀμφιτρώων. Καὶ ὁ ἐπίλογος αὐτὸς μὰς ἔκαμνε νὰ γελάσωμεν πολὺ.

Νὰ τώρα καὶ ἓνας πολὺ-πολὺ σοβαρὸς: Ὁ Νέος Μαργαρίτης θὰ ἐρωθιάζε μὲ τὰ ἀπαιτούμενα ἔργα φυσικῆς, χημείας κτλ. τὸ Γυμνάσιον τῆς πατρίδος του, τὸ ὅποιον τώρα στερεῖται, καὶ ἡ διδασκαλία δι' αὐτὸ εἶνε ἀτέλής. — Τὸ Κυκλάμινον τῆς Ζακύνθου θὰγόραζε Σήματα τῆς Διαπλάσεως καὶ θὰ τὰ ἐχάριζεν εἰς ὄλους τοὺς ἐν Ζακύνθῳ καὶ ἐν Ἀθήναις συνδρομητὰς (πρέπει νὰ ξεύρετε ὅτι τὸ Κυκλάμινον τῆς Ζακύνθου τὸν μισὸν χρόνον μένει εἰς τὴν Ζακύνθον καὶ τὸν ἄλλον μισὸν εἰς τὰς Ἀθήνας,) διότι νομίζει ὅτι ὅλοι οἱ συνδρομητὰί πρέπει νὰ φοροῦν τὸ ὠραῖον Σῆμα ὡς παράσημον. — Ἡ Ἰδρα θὰ συνιθῆται ἑλληνα διδάσκαλον εἰς μίαν βουλα-

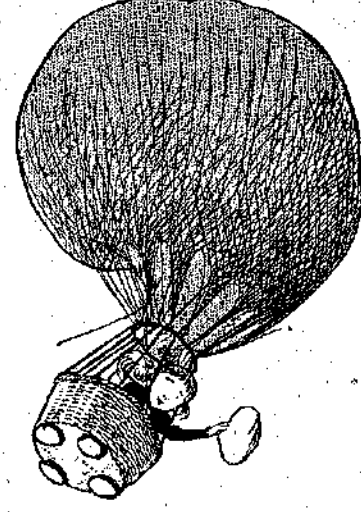
ρόφων ἑλληνικὴν κωμῆπολιν. Ὁραία ἡ ἰδέα, μεγάλη ἡ φιλοπατρία, ἀλλὰ ποῦ νὰρκέσουσιν δι' αὐτὸ πεντακόσιαι δραχμαί! — Τὸ Λουλοῦδι τῆς Καρδίας θὰ κατέθετε τὸ ποσὸν εἰς τὴν Ἑράπειαν, διὰ νὰ προικίσθαι μίαν ἡμέραν ἓνα πτωχὸν κοριτσάκι, ὄρφανόν, συμπαθητικώτατον, τὸ ὅποιον συνήνησεν κάποτε νὰ κλοπῆ καὶ τὸ ἐλοπῆθῃ πολὺ.

Ἄς ἀρίσωμεν κατὰ μέρος καὶ αὐτὸν τὸν σωρὸν, ὁ ὁποῖος καὶ ἄλλας ἐκπλήξεις φαίνεται νὰ μας ἐπιφυλάττει, καὶ ἄς ἔλθωμεν εἰς τοὺς κυρίως φιλοπτώχους, διὰ νὰ ἴδωμεν ποῖοι εἶνε καὶ τί λέγουν.

Ἡ Ἀγαπητὴ μου Διάπλασις. Μέσος εἰς ἓνα κονιορτώδη δρομίσκον τῶν Ἀθηνῶν, παρὰ τὴν συνοικίαν Πλάνα, ἐντὸς ἡμερσιπομένης οἰκίας, εὐρίσκειται στενὸν καὶ ρυπαρὸν δωμάτιον, εἰς τὸ ὅποιον κατοικοῦσι πέντε ἄθλια ὑπάρξεις, ἡτοι κάτισχνος καὶ ἀσθενὴς μήτηρ... κτλ. Ἔβλεπε περιττὸν νὰ ἐξακολουθῆσωμεν. Ἀμέσως ἐνοουόμεν ὅτι αἱ πεντακόσιαι δραχμαί τῆς Ἀδελφίδος Χρήστου θὰ διατεθοῦν ὑπὲρ τῆς δυστυχουσῆς αὐτῆς οἰκογενείας.

Ἔβλεπε ἀδύνατον νὰ φαντασθῆτε πόσοι μεταχειρισθῆσαν αὐτὸν τὸν τύπον εἰς τὰς ἀπαντήσεις των. Ἐπλάσαν δηλαδὴ ἓνα δρῆμα πτωχείας, δυστυχίης καὶ ἀθλιότητος, μὲ λύσιν τὸ ὑποθετικὸν πεντακοσάρικόν τῆς Διαπλάσεως. Ἐβίβρω ἓνα πολὺ-πολὺ δυστυχῆ ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος εἶνε τυφλὸς καὶ χωλὸς... (Κρυφοδαγκανιάρης.) — Ἐγνωρίζω ἓνα πτωχὸν γέροντα οἰκογενειάρχην, ὁ ὁποῖος πωλεῖ εἰς τὸν δρόμον γλοχά... (Χεῖμωνιάρης.) — Ἐγνωρίζω μίαν πτωχὴν, πολὺ πτωχὴν οἰκογενεῖαν, ἡ ὁποία ἀποτελεῖται... (Ἀκακί.) — Ἐτί ἔχεις, καλὴ μου γράϊα, καὶ κλαίεις; τί δυστύχημα σοῦ συνέβη; — Ἀχ! μὴ μ' ἐρωτᾷς... (Ἀσπίς τῆς Ἀθηνᾶς.) — Ἐπρόκειται περὶ μίαν οἰκογενεῖαν, ἡ ὁποία δυστυχεῖ. Τὸ μόνον στήριγμα αὐτῆς, ὁ πατήρ, ἄλλοτε εὐπορὸς, κρατεῖται εἰς τὴν φυλακίαν, διότι δὲν δύναται νὰ πληρῶσθαι τὰς 400 δραχμὰς, τὰς ὁποίας ὀφείλει εἰς τὸ δημόσιον. Τὸ ἀσθενὴς τοῦ τέκνον... (Πολιχὸς Ἀστὴρ.) — Ὁ δυστυχῆς! Σήμερον, ὄχι μόνον δὲν δύναται νὰ ἐξοφλήσῃ τὸ χρέος του, ἀλλ' οὕτε τὴν οἰκογενεῖάν του νὰ συντηρήσῃ, ἡτις ἀποθνήσκει τῆς πεινῆς... (Χρυσόμαλλος Κρεβ.) — Ἐπρὸς ἐπίμετρον, τὰ πέντε τέκνα του εἶνε ὅλα κατάκοιτα ἀπὸ ἐλώδεις πυρετοῦς... (Ἐκάτη.) — Συνέβη κάποιε πυραῖα, ἡ ὁποία μετέβαλεν εἰς τέφραν πολλὰς οἰκίας, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ τὴν πτωχὴν καλιθὴν μίαν χήραν, ἡ ὁποία εἶχε ὀκτὼ τέκνα... (Ντόμπλ-Τρίπλ.) — Ἐβίβω δυστυχῆ κλαίουσαν μητέρα, ἡτις ἔφερε μεθ' ἑαυτῆς τρία ἀνήλικα τέκνα... (Βοσκὸς τῶν Ἀλπεων.) — Ἐκουσα τὴν φωνὴν πτωχοῦ παιδίου, τὸ ὅποιον κλαίον ἐξῆται ἐλεημοσύνην. Ἐὰ ἐνδύματα του ἔσαν καταστραχισμένα, ἦτο δὲ προσετὶ τὸ δυστυχῆ ἀνυπόδητον... (Βασίλειος τῶν Χρυσάνθμων.) — Φεῦ! τὰ χρήματα, τὰ ὁποῖα εἶχαμεν μαζὶ μας ἐσώθησαν ἀπετάθημεν εἰς πολλοὺς πλουσίους, ἀλλὰ δὲν μας ἔδωκεν τίποτε. Στεροῦμεθα ὄχι μόνον τοῦ γάλλου, ἀλλὰ καὶ αὐτοῦ τοῦ ἐπιουσίου μας ἄρτου... (Νοητὴ Ρομφαία.) — Ἐναί' ἐν τῇ πόλει ἡμῶν ὑπάρχουν πολλὰ οἰκογενεῖαι, αἱ ὁποῖαι στεροῦνται τοῦ ἐπιουσίου... (Ναπολέων Πρωτός.) — Ἡ μητέρα, χήρκα καὶ κατάκοιτος, ἀπὸ πολλῶν ἡμερῶν ἀποθνήσκει, συναποκίττουσα ἴσως καὶ τὰ τέκνα τῆς, ἐλλείψει τροφῆς καὶ ἱατρικῶν φροντίδων. Φρίττω!... (Ἐβίβω.) — Ἐτίποτε! ἢ τὸ ἀπόγευμα τὰς 500 δραχμὰς, ἡ δὲν ἔξω κ' ἐγὼ ἂν αὐριοῦ θάχης τὰ ἐπιπλά σου! — ἤκούετο ἀγρίως ἀπαιτητικὴ φωνὴ ἔξωθεν μικροῦ τινος καταστήματος — Ἀχ! φοβῶ ἀπὸ τὴν πείνα μὲ τὴν οἰκογενεῖάν μου... (Δάσος Φοινίκων.) — Ἡ φαντασία μου μὲ μετέφερεν ὡς ἐν ὄνειρῳ εἰς τὰς καλύδας τῶν δυστυχῶν ἐκείνων πτωχῶν... καὶ εἰσρηχόμεν ὡς παρήγορος Ἄγγελος, ἀπε-

σταλμένος παρὰ τοῦ Θεοῦ, νὰ σκορπίσω τὰ δῶρα μου εἰς τὰ πτωχὰ παιδάκια... (Παιδικὴ Χαρά.) — Ὁ ἰατρὸς εἶπεν, ὅτι μόνον ἓνα θαλάσσιον ταξίδι θὰ ἤμποροῦτε νὰ σώσῃ τὸ παιδί ἀπὸ τὸν θάνατον. Ἄλλὰ ποῦ νὰ εὕρῃ τόσα χρήματα ἢ δυστυχῆς μητέρα... (Ἡλεκτρικὸς Σπινθήρ.) — Ἀχ, δυσποίνεις! ὁ ταλαίπωρος πατήρ μου ἀπὸ προχθὲς εἶνε κληνῆρης, πάσχων σοβαρῶς ὄχι δὲ μόνον δὲν δυναμῆθα νὰ ἐπιπράσωμεν ἱατρικὴν βοήθειαν, ἀλλ' οὕτε καὶ ξηρὸν ἄρτον... ἀπὸ δύο ἡμερῶν, εἴμεθα ὅλοι νηστικοί, — ἐπέτρε μετὰ λυγμῶν... (Ἀργοναυτικὴ Ἐκστρατεία.) — Ἀραιοὶ διχάται διέσχίζαν τὰς ὁδοὺς... Ἐἰς μίαν γωνίαν ἓνα παιδάκι, ντυμένον μὲ κουρελιέρικα ρυτῆρα, ἐπιόλοτο τὸ ἀνυγὲς, ἔπτα ὀκτώ-ετῶν, ἐτουρτοῦριζεν ἀπὸ τὸ κρῶκ' ἐξητοῦσεν ἐλεημοσύνην... (Μάρμαρα-Λινάρδος.) — Ἐπράπονο διακεκομμένο ἀπὸ τὸν ἀίεμο ἔφθανεν ὡς ἐμὲ, κατὰ σὲ στεναγμῶς σάν κλάμα, ποῦ μὲ τὸ κρῶ εἰσχυροῦσε βαθεῖα εἰς τὴν ψυχὴν μου. Πρόσθετα καλλίτερη. Ἐβόγινε ἀπὸ ἓνα ὑπάγειον. Ἐπλησίασα. Ἐρρίψα ἀπὸ τὸν φεγγίτην τὰ βλέμματά μου μέσα: Μία γυναῖκα περίλυπος ἰσχνή, περιτριγυρισμένη ἀπὸ τὰ τέσσαρα ὄρφανά τῆς, ἡμίγυμνα, κλαυθμηρίζοντα... (Κίτρινο Ντόμινο.) — ἘΜάνα! ἔλεγεν ἓνα παιδάκι, κίτρινο καὶ ἀδύνατον σάν καλάμι! μάνα! ἄχ πῶς πεινῶ! Κα ἔτρεμεν ἀπὸ τὸ κρῶ τὸ κακόμοιρο, μέσα στὸ ὑγρὸν καὶ παγωμένον ἀπὸ τὴν πτώχειαν δωμάσιον. — Μήπως ἔχω φωνὴ καὶ δὲν σοῦ δίδω, ἀγάπη μου; ἤκουσθαι τὴν μητέρα του νὰ τοῦ λέγῃ... (Ἀθῶνα Κασδιά.) — Ἡ δυστυχῆς δὲν ἔχει ποῦ τὴν κεφαλήν κλῖναι! Ὁ σπιτονοικοκύρης τὴν βγάξει ἀπὸ τὸ σπῆτι, τὰ ὄρφανά τῆς γυρεύουν φωνὴ. Δὲν τῆς ἔφθανεν αὐτὴ ἡ δυστυχία, ἀλλὰ προσεβλήθη πρὸ τριῶν ἡμερῶν καὶ ἀπὸ ἀποπληξίαν. (Ἡρωδὸς τοῦ Ζαλόγγου.) — Ὡ, ἂν μου εἶδεν ἡ Διάπλασις μου 500 δραχμὰς, ἀμέσως θὰ ἔτρεχε νὰ τὰς δώσω εἰς τὸ κοριτσάκι, διὰ νὰ πληρῶσθαι τὸ χρέος καὶ νὰ εἰσπορέσῃ νὰ ἐξακολουθῆσθαι τὸ Σχολεῖον. (Λευκανθεμῆς.) — Καλὸ ταξίδι!... (Σελ. 214)

Καλὸ ταξίδι!... (Σελ. 214)

τὸ πεντακοσάρικον, τὸ ὅποιον παρετήρουν μὲ βλέμμα ἡλιθιον. καὶ ἔστρεψα τὸ βλέμμα εἰς ἄλλο μέρος, διὰ νὰ πορφύω τὰς εὐχαριστίας τῶν δυστυχῶν ἐκείνων... (Μανταρινόφαγος.) — Ἐγὼ, ἀρίσκει τὴν φροντίδα τῆς ταφῆς εἰς γριάς εἰς τὸ ἀστυφύλακα, ἔλαβον μαζὶ μου τὰ τρία παιδάκια, σκεπτιόμενος ὅτι καλλίτερον δὲν ἠδυνάμην νὰ διαθέσω τὰς πεντακοσίας δραχμὰς. (Κρόταλος.) — Ἄν εἶχα τώρα τὰς 500 δραχμὰς καὶ τὰς εἶδα εἰς τὴν δυστυχῆ ἐκείνην οἰκογενεῖαν, πόσα κενὰ δὲν ἤθελον ἀναπληρῶσθαι; (Ζαχαρίας Καβιδουλίνας.)

Μένουν ἀρκετὰ διηγήματα, ἀλλ' ἄς ἀρίσωμεν δι' αὐριοῦ. Ἐβλαίσθηκα! Ὁμοιάζουν τόσοι μεταξὺ των, ὅτε νομίζω ὅτι ἡ συνέχεια τοῦ ἐνὸς εὐρίσκειται εἰς τὸ ἄλλο. Τὸ ὑφὸς δια-

φέρει εδω κ' εκεί, και καθως ειδατε απο τα ανωτερα απο-
 σπάσματα, το υφος μερικων εινε πολυ ευμορφον και αξίζει να
 επαινεθη. Και μεταξυ εκεινων, οι οποιοι διηγουνται την ι-
 storia των ως ονειρον, διακρινεται η Ματαρινοφάγος.
 Ίδου πως τελειώνει: «Ερθάσαμεν εις τον αργυραμοιβόν, και
 του εδωσα το χαρτονομισμα δια να το αλλάξω. Ο σαράφης,
 αφού το παρετήρησε προσεκτικά, έμειδισε καλοκαγάθως και
 μου ειπε: — Παιδάκι μου, αυτό εινε κιβδηλο! — Κιβδηλο! πώ,
 πώ! τρομάρα μου! . . . Τόσος δέ ήτο ο καταλαβών με τρόμος,
 ώστε... έξυπνησα.»

Επίσης φιλόπρωτοι, — αλλά χωρίς ενειρα και διηγή-
 ματα, — εινε και οι εξής: «Η Νηνεμία, ή οποία θα ή-
 γόραζε με τα λεπτά της υφασμα και θά έρραπτεν ένδύματα
 δια τους πτωχούς της» — ή Ωραία Λευκάς, ή οποία
 άπαντά συντόμως, βριθά τα έχρησιμοποιοει όπως υπαγο-
 ρεύουν τα εύγενη αισθήματα, τα οποια αποκτούν όσοι έχουν
 την εύτυχίαν να εινε συνδρομηταί της τόσοσ λατρευόμενης
 και σεπτης Διαπλάσεως: εις το βοηθειν τους δυστυχεις» —
 το Έρυθρον Ρόδον, ο Πυρειοπάλης, το Γαί-
 δουράγαθον, (όπερ όρανοτροφείου, βρεσκομείου,
 πτωχοκομείου και διαφόρων άλλων νοσοκομείων) ή Άλ-
 κωνίς, (όπερ των οικογενειών εκεινων, αι οποια εινε
 πτωχαι, χωρίς να δύνανται να πληθύνουν χείρα έπιτησίας, και
 αι οποια, κατ' αυτην, εινε αι πλέον αξιολύπητοι) ή Πτε-
 ρόεσσα Καρδιά, ο Μικρός Βολιώτης και το
 Ασμα Νηρηίδος (όπερ των κρατουμένων δια χρέη)
 ο Μακρολαίμης (μ' έν ώραιον ποίημα, από το όποιον
 ιδου ως δείγμα μία στροφή:

Και γύρω μου στεκόντουσαν πολλοί,
 Τυφλοί, κωφοί, παράλυτοι, κουλοι,
 Απ' τα λεπτά μου λίγα να τους δώσω
 Κι' από τις συμφορές των να τους σώσω.
 Κ' έμοιραζα εγώ δεξιά και άριστερά
 Σε κάθε έναν απ' αυτούς με τη σειρά.)

— το Παίδι του Ψηλορείτη, (που πόσον μετάνησε
 μίαν φοράν, που ειχε χρήματα πολλά, και αντί να τα έξο-
 δεύση έπιφελώς, άγόρασεν ένα σωρό άχρηστα πράγματα
 και γλυκίσματα, τα οποια δεν έπρόφθασε να τα χαρή κ' έ-
 σπασεν, δεν έπρόφθασε να τα φάγη, κ' έχάλασαν) το Χρυ-
 σόψαρο, ή Ίνώ, κτλ. κτλ.

— Και όμως, ειπεν ή Αγάπη, μίαν στιγμήν που έστα-
 μάτησεν ή ανάγνωσις, δεν πιστεύω ότι έλοι αυτοί εινε άνει-
 λικρινεις. Βεβαίως, υπάρχουν και πολλοι που προσποιούνται
 αυτό φαίνεται και από το έπιτηθευμένον υφος των. Νομιζω
 όμως ότι υπάρχουν και μερικοι, οι οποιοι, αν ειχαν πραγματι
 πεντακοσίας δραχμάς, θα τας διέθεταν όπως λέγουν.

— Ναι, άπάντησα, θα ήτο όμως πολυ δύσκολον να ξεχω-
 ρίση κανεις τα πρόβατα από τα έρίφια. Όπωςδήποτε στοι-
 χηματίσω ότι ή Ροδοδάκτυλος Ηώς, ή οποία γνωρίζει
 και αυτή αταλαίπωρον χήραν με πέντε παιδιά, που μόλις
 κατερθένει να τα τρέφη, κτλ. κτλ.» εινε ειλικρινής. Και
 ξέρεις διατί; Διότι ή Ροδοδάκτυλος Ηώς δεν θα τα
 έδιδεν όλα εις τους πτωχούς της. Από το πεντακοσάριο
 θα έκρατούσε 50 δραχμάς: Με 7 δραχμάς θα ένέγραφε τον
 μεγαλύτερον υιον της χήρας εις την Διάπλασιν με 40
 δραχμάς θα ένέγραφε τους τέσσαρας άπόρους που έουστή-
 σαμεν τελευταίως και θα τους ήγόραζε και το Σήμα και
 τέλος με 3 δραχμάς θα ήγόραζεν έν Σήμα . . . δια τον
 εαυτόν της.

— Τιποτε από αυτά δεν θα έκαμνεν ο Ίψιπέτης
 Αετός! άνέκραξε τότε ή Αγάπη. Και όμως μου φαί-
 νεται ο ειλικρινέστερος απ' όλους. Σταθήτε να σας διαβάσω
 όλην του την άπάντησιν:

«Αγαπητή μου Διάπλασι! Έμπρός μου ειχα μίαν έφη-

μερδα κ' εδίδαχα. Άλλ' όχι εδίδαχα, εινε πολυ άκατάλ-
 ληλος ή λέξις. Διότι τα μάτια μου έμεναν διαρκώς προσ-
 ηλωμένα εις μίαν ειδοποίησιν, δια της οποίας ή έφημερις
 παρεκάλει τους άναγνώστας της να βοηθήσουν μίαν δυστυ-
 χή οικογένειαν, πατήρ και μήτηρ της οποίας ήσθένουν κατα-
 τας άγιος ημέρας του Πάσχα.

«Και να! την στιγμήν εκείνην λαμβάνω το φυλλάδιόν
 σου. . . Έίδα την έρώτησιν της Ις' Κυριακής και έμεινα
 έκπληκτος. Έρωτούσες εκείνο, το όποιον εγώ τόσοσ έπι-
 θυμούσα: να ειχα δηλαδή πεντακοσίας δραχμάς. Ω, εάν
 τας ειχα, πόσον θα ήμπορούσα να ανακουρίσω την δυστυχή έ-
 κεινήν οικογένειαν! Πόσα δάκρυα χαράς κ' εύγνωμοσύνης
 θα έχουνα οι πτωχοί, δάκρυα τα οποια δι' εμέ θα ήσαν
 προτιμώτερα παντός άλλου! Πόσον μαζί με αυτούς θα ήύ-
 τούχουν κ' εγώ, συλλογιζόμενος ότι έκαμα μίαν τόσοσ ά-
 γαθήν πράξιν. Δεν νομίζεις, ότι αν ειχα πραγματικώς τα
 χρήματα, θα τα μετεχειριζόμην καλά;»

— Είμαι βεβαία, προσέθεσεν ή Αγάπη μετά την ανάγνω-
 σιν, ότι αν έδιδε κανεις το πεντακοσάριο εις τον Ίψι-
 πέτην Αετόν, την ώραν που τον άπασχολούσεν ή θλι-
 περά ειδοποίησις της έφημεριδος, αφέντως θα έτρεχε να ανα-
 κουρίσει την πάσχουσαν οικογένειαν. Κ' εγώ το ίδιο θα έ-
 κάμνα, και σύ το ίδιο, Ανανία.

— Ναι, το έλπίζω. . . έπιθύρισα. Με την διαφοράν ότι
 κάτι θα έκρατούσεν και δια τον εαυτόν μου, κατ' το αξιο-
 μίμητον παράδειγμα της Ροδοδάκτυλου Ηούς . . .

Άς γελάσωμεν τώρα όλίγον. Άς έπιστρέψωμεν εις τον
 σωρόν, ο όποιος έχει τας παραδόξους κ' εύφεις άπαντήσεις.
 Μπα! Τι έπαθεν ο Μικρός Πλακιώτης; Τι γυρεύει
 μέσα εις το άεροστάτον εκείνο, που τον άνέβασεν εις τα ύψη
 του αιθέρος; Μήπως θέλει να έξερευνηση και αυτός τον Βό-
 ρειτον Πόλον δι' άεροστάτου, κατ' το νεώτατον σύστημα;
 — Όχι, ή φιλοδοξία του εινε μικρότερα. Αγαπή τα τα-
 ξειδία, άλλ' όχι εις τους Πόλους: αγαπή τα ταξειδία, άλλ'
 όχι με άτιμώπλοια, ούτε με σιδηροδρόμους. «Τό όνειρόν μου
 εινε το άερόστατον! άνεκραζει. Άχ και να ειχα τες πεντα-
 κοσίες! Άμέσως θα ένα υπηγούσα ένα μικρόν άερόστατον
 ανάλογον με την ηλικίαν μου και. . . σύ που πέταξες
 'ς τα ύψη!» Έ, καλδ ταξειδί, Μικρέ Πλακιώτη και
 αν στο δρόμο σου συναντήσης τον καλόν μας Πίπην, φροντίσε
 να του πραγματοποιήσης και σύ κανένα πόθον με την άγκυ-
 ράν σου. . .

Όρίστε, όρίστε και ή Φαληρική Δροσιά! . . . Ά,
 μα από τόσοσ ειλικρινειαν, προτιμώ την ψευτιά. Τι έγωϊσμός,
 αν ειγεν εις την διάθεσιν της ή κυρίξ αυτή πεντακοσίας
 δραχμάς, «θα έπαυεν άμέσως τα σχολεία και τα μαθήματα,
 θα έκαμνεν ένα σωρό ώφελιμα φορέματα, μεταξωτά και βελου-
 δένια, θα έπίπλωνε το σπίτι της θαυμάσια, και θα έπερνούσε
 ζωή και κότα. . . Τελος πάντων θα έξύσεν ως μεγάλην κυρία,
 κ' έξηλαυμένη όλην την ήμέραν εις την πολυθρόναν της,
 θα ειχεν ένα άραπάκον ύπηρέτην, δια να της κάμνη άέρα με
 μεγάλην βεντάλιαν από πτερα στρουθοκαμήλου. Έτσι εδίδα-
 σεν εις ένα βιβλίον, ότι κάμνουν οι πλούσιοι της Αφρικής.»

Η καιμένη ή Φαληρική Δροσιά! Θα νομίζη
 ότι πεντακοσαι δραχμάς εινε ένα εκατομμύριον!

Τώρα πάλιν ως σοβαρευθώμεν και ως δώσωμεν τον λόγον
 εις τους πατριώτας. Πόσοι εινε! Και ή ιδέα ότι θα ήμπορού-
 σαν να χρησιμοποιήσουν δια λεπτά των ύπέρ της πατρίδος,
 πόσην εύλωπίτιαν τους δίδει, πόσον ώφελος εικόνας και φρά-
 σεις τους έμπνεει! Ο Ίππότης του Ήλίου, παρα-
 δείγματος χάριν, περιγράφει εις πολλας σελίδας την άγωνίαν
 και τον κίνδυνον μικρού τινος πλοιαρίου εις την έξηγησι-

μήνην θάλασσαν, μόνον και μόνον δια να καταλήξη εις το
 συμπέρασμα: «εάν ήμην κάτοχος ενός πεντακοσιδράχμου,
 άμέσως θα το διέθετον ύπερ του κλυδωνιζόμενου σκάφους
 της φιλάτης μου πατρίδος.» — Το Έρυθρον Προ-
 σωπειον ύπέσχεται ότι «άν ο Θεός το άξιώσει να μεγα-
 λώση και να ποικτήση περιουσίαν, όχι μόνον 500 δραχμάς
 άλλ' όλόκληρα εκατομμύρια θα δώση δια την μικράν ένδοξον
 πατρίδα του.» — Εις το ταμείον του Έθνικου Στόλου ή εις
 το ταμείον του Έλληνόπαιδος» θα κατέθεταν το πεντα-
 κοσάριόν των: ή Ποντίας Αύρα, ή Έλληνέ-
 παίς (με πολυ ώφελιαν έπιστολήν, όπου φηναίεται ότι κερ-
 δίζει 500 δραχμάς εις το Λαχείον), ο Άύλος, ο Κ. Α.
 Τζαμπάζης, ο Μικρός Αθηναίος, το Φρού-
 ριον του Ίφ (θυμωμένον με την αδράνειάν μας, διότι
 άχι πλοϊον δεν ειμαθαίκανοι να δωρήσωμεν εις το Έθνος,
 άλλ' ούτε λέμβον») ο Γεώργιος Α. Αίγιαλείδης,
 ο Ράδιον, ο Οδησίτης (σύνοιμοι αυτοί, λακωνικώ-
 τατοι), το Έλληνικό Έδαφος (μητρός τε και πα-
 τρός και των άλλων προγόνων άπάντων κτλ.) τέλος δέ ο
 Αίθής, ο εύγλωττότερος όλων, ή ώφελιμη έπιστολή του ο-
 ποίου τελειώνει ως εξής:

«... Ποιός ξέρει αν με την μικρή συνδρομή μου δεν
 ήθελε στολισθούν τα κατάρτια ενός ιδιου μας καρ-
 βιου, που θα πλαταγίζη με περη-
 φάνειαν στα γαλάζια νερά; . . . Για
 φαντίσου με τί καμάρη θα έπρό-
 σθετα κ' εγώ ένα λιθαράκι στο με-
 γάλο κύριο της Έθνικής μας
 Αναγεννήσεως, και με τί θέρημ
 και λαχτάρα θα παρακαλέσω το
 Θεο να κάμη την χρυσή μας Έλ-
 λάδα μεγάλη κ' ένδοξη, όπως ή-
 τανε στον παλαιο καιρό! . . .»

Η Ζουλίκα, της οποίας
 ή έπιστολή εινε επίσης ώφελιμη,
 μας διαβεβαιώνει ότι «θα κατέ-
 θετε τας 500 δραχμάς με ιερών
 συγκλήσιν, εις τους πδδας της
 πατρίδος», και μας παρακαλεί να
 μην ειρωνευθώμεν την φιλοπα-
 τριαν της. (Μπα! Θεός φυλάξοι, τέτοιο πράγμα! . . .)

Ο Έωθινός Αστήρ, ή Λάλος Χελιδών
 και ο Νάρκισσος θα προσέφεραν τα χρήματά των ύπερ
 των αδελφών μας Μακεδόνων, ώφελιμη αι έπιστολαί των,
 και του Ναρκίσσου ή ώφαιότερα. Το δέ Ένδοξον
 Μεσολόγγιον θα τα προσέφερεν ύπερ του Παναγιου
 Τάρου, αναπτύσσει δέ ζωηρώς και εύγλωττως τα αελατή-
 ρια της δωρεάς του ταύτης.

Μή νομίζετε ότι έτελείωσαν εως εδω οι πατριώται. Εύτυ-
 χώς, εις την Ελλάδα οι πατριώται εινε πολλοί, και, όταν
 πρόκειται μόνον περι λόγων, ακόμη περισσότεροι.

Ο σωρός των δεν εξηγητήθη ακόμη, — άριστα πολλας έ-
 πιστολας να τας διαβάσωμεν αύριον — αλλά και εις ένα άλ-
 λον σωρόν, όπου οι διέθεται των 500 δραχμών κάμνουν πολ-
 λά και διάφορα, ο πατριωτισμός δίνει και κέρνει. (Α, συγ-
 γνώμη! δίδει μόνον ήθελα να ειπω.) Εινε ο σωρός των λογα-
 ριασμών. «100 δραχμάς δι' αυτό, 200 δι' το άλλο, 100 δι'
 εκείνο, 50 εδω, 50 εκει. — άθροισμα: 500.» Αύτός εινε ο
 άπορος των άπαντήσεων. Ένωσεται, ότι αν ήθελα να τας
 άντιγράψω εδω με όσων των τάς λεπτομερείας, ή Κυριακή
 μας θα ώμοιάζε με Ίσολογιόν καμμιάς Τραπεζής. Και
 επειδή ύποθέτω ότι αυτό δεν θα σας εύχαριστούσε, θάναφέ-
 ρω όλίγους, δια να ένοήσετε εξ αυτών και τους άλλους.
 Ο τερπνότερος εινε βεβαίως ο Έργατικός Μύρμηξ.

Αν ήτο υπάλληλος Τραπεζής. . . θα τον έδιωχναν, διότι
 τους Ίσολογισμούς του συντάσσει έμμέτρως. Ίδου:

Έν πρώτοις δια τον στόλο μας τον Έθνικόν	
Δραχμάς: θα έδωδα εκατό	Δρ. 100
Δια διάφορα φιλανθρωπικά	
Δραχμάς θα έδωδα πενήντα έπτά	» 57
Δια πέντε άπόρους συνδρομητάς	
Τριανταπέντε θα έδωδα δραχμάς	» 35
Δια πράγματα δέ φωτογραφικής	
Δραχμάς θα έξάδευα ένενήντα τρεις	» 93
Δι' έξοδα μικρά, ποικίλα και πολλά	
Θα έξάδευα καμμιά δεκαπενταριά	» 15
Δι' ένα δέ ποδήλατο καλδ	
Δύο φορές θα έξάδευα εκατό	Δρ. 200
Ητοι έν όλω τας πεντακοσίας δραχμάς	
Θα έξάδευα σε δυδ-τρεις μέρες, μόνονίως	Δρ. 500

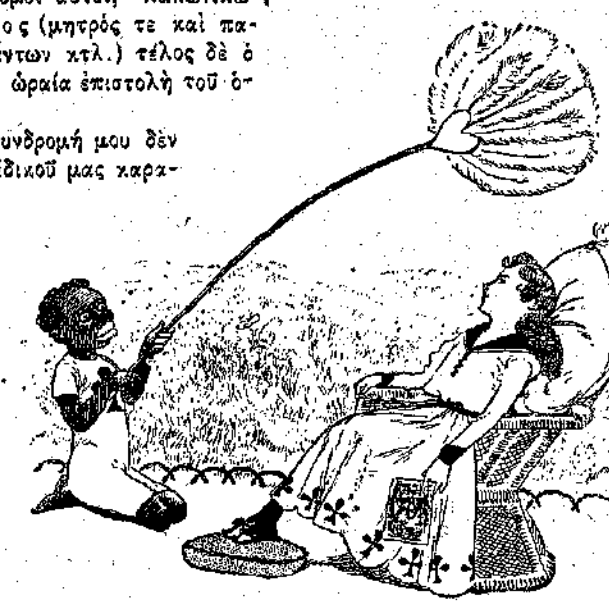
Του Ζδ - Ζδ (ο όποιος
 εινε και Ταμίας Συλλό-
 γου,) ο λογαριασμός έχε-
 ως εξής:

«Θαγόραξα 4 μαθη-
 τικά πιλίκια δια τινας
 άπόρους μαθητάς. Δρ.
 20. Θα ένέγραφα 20 συν-
 δρομητάς εις την Διάπλα-
 σιν, Δρ. 140. Θα προσ-
 έφερα 100 δραχμάς ύπερ
 της άνεγέρσεως του Ναού
 του Αγ. Νικολάου. Έ-
 τέρας 150 ύπερ του έπί-
 σης άνεγειρομένου Νοσο-
 κομείου. Θα έμοιραζα
 Δρ. 75 εις τους πτωχούς
 της πόλεως μας. Θα έδι-
 δα Δρ. 15 ύπερ των πε-
 θάντων Μακεδόνων. Έν
 όλω Δρ. 500.»

Θέλετε ακόμη ένα για
 γούστο; Εινε της Αύ-
 ρας το Ψηλίον ή

οποία αγαπή τα μικρά ταξειδία, αγαπή τα ζώα, αγαπή
 την πατρίδα της, αγαπή τους πτωχούς και τέλος αγα-
 πη το φαγοπότι, (άλλά, ως ζωόφιλος που εινε, το προ-
 τιμώ φωτοζήτικόν, χωρίς κρέας.) Αύτά τα εξηγεί δια μα-
 κρών εις την έξυπνην έπιστολήν της. Ο Ίσολογισμός της
 εινε ούτος: «100 δραχ. δια μικρά ταξειδία, 100 ύπερ του
 Έλληνόπαιδος, 100 ύπερ της ζωοφιλου Έταιρείας, 100
 ύπερ του Ταμείου των Απορώ, 100 δια γεύμα: Το όλον
 500» όλω στρογγυλοι αριθμοί, βλέπετε. Μη νομίζετε όμως
 ότι έλοι εις τήσων άκριβεις. Π: χ: δ' Ιωάννης Π.
 Ζωγράφος άπαντά: «Εάν τις μου έδωδε 500 δραχμάς,
 τινάς μόν εξ αυτών θα έδωδε ύπερ του έθνικου στόλου, τινάς
 δέ ύπερ των πτωχών, τας δέ λοιπας θα έκράτουν.» Πό-
 σας; δεν το λέγει. Εινε ο μίνος δια τον όποιον δεν γνωρί-
 ζομεν αν ο έγωϊσμός του εινε μεγαλύτερος του άλτρούσμου
 του και της ειλικρινειας του.

Άς ρίψωμεν τώρα μίαν ματιάν και εις τους άλλους. . . ι-
 σολογιατάς. Ο Περγεός θα έδιδεν 100 δραχμάς ύπερ των
 βασανιζόμενων Μακεδόνων και 400 ύπερ πτωχών οικογε-
 νειών. — Ο Αστήρ του Βέγα με τα μισά θα ένέ-
 γραφεν άπορα κινδία εις την Διάπλασιν, διότι «δια της Δια-
 πλάσεως μεγαλύνεται το φρόνημα και τα παιδια σκέπτονται

«Νά της κάμνη άέρα.» (Σελ. 114, σελ. 6.)

ύψηλότερα», τὰ δὲ ἄλλα μισὰ θὰ διέθεταν ὑπὲρ τῶν πτωχῶν. — Τὸ ἴδιον ἀκριβῶς θὰ ἔκαμνε καὶ ὁ Σθενελαΐδας, ὁ ὁποῖος « ἰσχυρῶς καὶ βραβεῖον », ἀλλὰ... τὸν ἐπρόλαβαν ἄλλοι. — Ἡ Ἀφροδίτη τοῦ Λουκαίου, ἀπαντῶσα ἐμμέτρως, θὰ τα ἐμοίραζε μεταξὺ τοῦ Παναγιῶ τοῦ Τάφου, τῶν πτωχῶν καὶ ἄλλων εὐεργεσιῶν. — Ἡ Πηνελόπη τοῦ Ζεφύρου θὰ εἶδεν 100 δρ. εἰς τὰ ἀδέλφια της, μετὰ τὴν συμβουλὴν νὰ μὴν ἀγοράσουν γλυκίσματα ἀλλὰ χρήσιμα πράγματα, ὅπως δὲ καὶ αὐτὴ μετὰ τὸ ὑπόλοιπον θὰ ἠγόραζεν ἕνα ποδήλατον, μίαν σφάιραν τῆς γῆς, Σῆμα, Μικρὰ Μυστικά, βιβλία τῆς Διαπλάσεως κτλ. ἀλλὰ νὰ μείνουν καὶ 20 δραχμαὶ διὰ τοὺς πτωχοὺς. Μπράβο! — Ὁ Ἀερον αὐτῆς θὰ ἐνέγραφε 14 συνδρομητῆς, θὰ εἶδε 30 δραχμὰς ὑπὲρ τοῦ « Ἑλληνόπαιδος », θὰ ἠγόραζε δύο λαχειοφόρους τῆς Ἑθνικῆς, θὰ ἐμοίραζε 60 δραχμὰς εἰς τοὺς πτωχοὺς, καὶ τὰ ὑπόλοιπα θὰ τα ἐκράτουσε διὰ βιβλία, δι' ἀλληλογραφίαν κλπ... διὰ κανένα γλυκίσμα (ἕνα μόνον;) — Τὰ ἴδια καὶ ἡ Φιλίππας τῆς Γιάς, μετὰ τὴν διαφοράν διὰ προσθέσει εἰς τὸν ἰσολογισμόν της ἕνα ὠρολόγιον καὶ μίαν φωτογραφικὴν μηχανήν. — Ὁ Βασίλειος τῶν Ρόδων διαθέτει πρῶτα-πρῶτα εἴκοσι δραχμὰς πρὸς ἀγορὰν γλυκισμάτων ἀπὸ τοῦ Ζαχαροπλαστεῖον Περτρίτη (διατὶ ἔχει καὶ ἀπὸ κανένα ἄλλο;) — Ὁ Τύλλος Ὀστρίλλιος αὐτῶν νεὶ τὸ κονδύλι τῶν γλυκισμάτων εἰς δρ. 25. — Ὁ Μελαγχολικός Ἐρημίτης, ἂν καὶ ἐρημίτης, δὲν λησμονεῖ καὶ μίαν καινούργη ἐνδυμασίαν διὰ τὸν ἑαυτόν του. — Ἡ Ναυτοπόλοια τοῦ Μεσολογγίου, δικαιοδοτοῦσα τὸ κονδύλι τῶν ἀτομικῶν ἐξόδων, λέγει διὰ τὸ βάσει « χάριν τοῦ στοιχειώδους ἐγώισμου, ὃν πᾶς τις ὀφείλει νὰ ἔχη. » Βεβαίωτατα! — Ὁ Τσίρος θὰ ἠγόραζεν, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, καὶ ἄλλους τοὺς τόμους τῆς Διαπλάσεως, « ἐκτὸς τοῦ δευτέρου, ὁ ὁποῖος ἐξηγητήθη, διὰ νὰ δύναται νὰ καυχᾶται διὰ τὸ οὐδενὸς στερεῖται. » — Ὁ Νεαρός Ἡθολογὸς θὰ ἔκαμνε καὶ ἕνα ταξεῖδι ἕως τὰς Ἀθήνας, « διὰ νὰ γνωρίσῃ ἐκ τοῦ συνέγγους τὴν Διάπλασιν καὶ τοὺς φίλους της, νὰ θαυμάσῃ τὴν ὠραίαν πόλιν μετὰ τὰς ἀρχαῖν τῆς, καὶ... νὰ γυρίσῃ ἀπένταρος πάλιν εἰς τὴν ἐστίαν του. » — Ἡ Κίτρινη Μάσκα ἐνθυμεῖται καὶ αὐτὴ τὸ Ζαχαροπλαστεῖον, ἀλλὰ δὲν διαθέτει παρὰ 2 μόνον δραχμὰς. Τὶ ἐλιγάρκῃς λιχουδία! — Τὸ ἰδιαιτέρον τοῦ Πύργου τῆς Πέτρας δὲν εἶνε μόνον ἡ καλογραμμένη ἐπιστολὴ του, ἀλλὰ καὶ τὸ ὅτι δὲν λησμονεῖ νὰ γράσῃ... ἕνα ζευγάρι παπούτσι καὶ ἕνα καπέλο! — Ὁ Ἀγγελοῦ τῆς Εἰρήνης θὰ εἶδεν 100 δραχμὰς καὶ εἰς τὸ Νοσοκομεῖον τῶν Παίδων. « Ἄν καὶ τὸ ποσόν, λέγει, ἔχει πολὺ μεγάλο, θὰ εἶχα ὅμως τὴν εὐχαριστήσιν νὰ σέπτωμαι ὅτι πᾶν ὀλίγον προστιθέμενον εἰς ἄλλο ὀλίγον γίνεται πολὺ, καὶ ὅτι μετὰ τὰς 100 δραχμὰς, παιδία δυστυχέστερα ἡμῶν, θὰ εὗρισκαν εἰς τὰ καθαρὰ κρεβάτια ἀνάπαυσιν καὶ ταχεῖαν ἀνάρρωσιν. »

* Ἐχει μανίαν διὰ τὰ μεγάλα κινήματα. (Σελ. 217, στήλ. α'.)

Τὸ ἴδιον μοίρασμα, χωρὶς τίποτε ἰδιαιτέρον, — πάντοτε μεταξὺ τῶν πτωχῶν, τῆς Διαπλάσεως, τοῦ Στόλου, τῆς Μακεδονίας, τοῦ Ἁγίου Τάφου, τῶν Νοσοκομείων καὶ τῶν ἀτομικῶν ἀναγκῶν, — κάμνουν καὶ οἱ ἐξῆς: Παναγιῆς Γρ. Ἀύγουστατος, Παπαρούνα τῶν Ἀγρῶν, Μυστηριώδης Φύσις, Ἀήττητον Πήλιον, Κυρίαρχος τῆς Θαλάσσης, Πιθηκος τοῦ Βορνέου, Ἀσπρη Πασχαλιά, Ἀστερόεις Οὐρανός, Ἀρμονία τοῦ Κόσμου, Χαρούμενη Καρδούλα, Πανταχοῦ Παρῶν, Ἀλιεύς τοῦ Κραυσίνδωνος, Χαρά τῶν Γονέων, Ταπεινὸ Γίασερμὶ, Νύμφη τοῦ Σηκουάνα, Φρᾶ Διάβολος, Κόκκινον Κρίνον, κτλ. κτλ.

Τῶν τεσσάρων τελευταίων μου ἤρσαν ἰδιαιτέρως αἱ ἐπιστολαί, προπάντων δὲ τοῦ Φρᾶ Διαβόλου, (ὁ ὁποῖος μὲ ἐξηγεῖ διατὶ διαθέτει τὰ χρήματά του ὑπὲρ τοῦ Ἑλληνόπαιδος, τοῦ Ταμείου τῶν Ἀπόρων καὶ πρὸς ἀγορὰν χρυσοδέτων τόμων Διαπλάσεως καὶ Βιβλιοθήκης,) καὶ τῆς Νύμφης τοῦ Σηκουάνα, ἡ ὁποία προλογίζει μετὰ μίαν χριτωμένην φανταστικὴν διήγησιν. Δὲν εἴμπορῶ ὅμως νὰ τα ξανθῶ διότι θὰ ἦτο πολυλογία.

Ἐν τούτοις μένου ἀκόμη καμμίαν πενήνταρτα καὶ ἀπὸ τὸν σωρὸν τῶν ἰσολογιστῶν. Τοὺς ἀφίνομεν καὶ αὐτοὺς δι' αὐρὸν, πρῶτον διότι καὶ αὐρὸν πρέπει νὰ ἔχωμεν ποικιλίαν, δευτέρον διότι σήμερον κάμνει παρὰ πολλὴν ζέσθην διὰ νὰ κρατῆ κανεῖς... λογαριασμούς, καὶ τρίτον:

Γιατὶ τὸ τί ἐτραβήξαμε
Μὲ τοῦτο τὸ ἀσκέρι,
Μονάχα τὸ κεφάλι μας,
Χριστιανοί, τὸ ξέρετε...

διὰ νὰ ἐνθυμηθῶ ἀκόμη μίαν φορὰν τοὺς στίχους τοῦ Σουρῆ, τοὺς ὁποίους, ὡς βεβαίω, πάρα πολὺ συχνὰ ἐνθυμοῦμαι, δταν ἔχω νὰ κάλω μετὰ ἀπαντήσεις καὶ Διαγωνισμούς...

Φέρε ἴδωμεν τώρα (τὸ φέρε περιττόν, παρτηρεῖ ἡ Κική, διότι πρὸ πολλοῦ τοὺς ἔχομεν φέρῃ εἰς τὸ τραπέζι.) ἄς ἴδωμεν λοιπὸν τώρα καὶ τοὺς καθαυτὸ Διαπλασιόφιλους, ἐκείνους δηλαδὴ οἱ ὁποῖοι διαθέτουν ὀλοκληρὸν τὸ ποσόν, ἐμμέσως ἢ ἀμέσως, ὑπὲρ τῆς Διαπλάσεως.

Ἡ Μεσημβρινὴ Ἀκτὴ, παραδείγματος χάριν, θὰ ἠγόραζεν ἄλλους τοὺς τόμους τῆς Διαπλάσεως, ἐξ ἀρχῆς τῆς ἐκδόσεώς της μέχρι τοῦ 1900 (τοῦ ἔτους κατὰ τὸ ὅποιον ἐνεγράφη.) Θὰ ἠγόραζεν ἔτι καὶ βιβλία τῆς Βιβλιοθήκης, « ἐκπληροῦσα ἕνα ἐκ τῶν δικαστηρίων της πόθων » καὶ θὰ ἐνεγράφετο συνδρομητρία... ἕως τέλος τῆς ζωῆς της. — Ἐὐχρημαὶ ἡ ζωὴ της νὰ εἶνε τόσο μακρὰ, ὥστε νὰ μὴν ἀρκούν οὐτὲ αἱ 500 δραχμαὶ δι' ἰσθίαν συνδρομήν.

Ὁ Μικρὸς Ἀθρηναῖος, δι' ἕνα ὠραῖον ἀλλὰ πολὺ ἐκτενὸς ὄνειρον, ἐρχεται εἰς τὸ Γραφεῖον μας καὶ ἀντιλαμβάνεται αἰθιαῖς αἰσθησεῖς τοὺς κόπους καὶ τοὺς μόχθους εἰς τοὺς ὁποίους χάριν τῶν Ἑλληνοπαίδων ὑποβάλλεται ἡ φιλία τῶν Διαπλάστων, καὶ διαθέτει τὰς 500 δραχμὰς « ὑπὲρ τῆς εὐδωσέως τοῦ περιοδικοῦ μας, τοῦ πραγματικοῦ τῆς ἡλικίας μας ἐντυφώματος. » — Ἐδῶ ὅμως χρειάζεται τὸ ἀποῦ εἶνε τὸς » τοῦ Νιαγάρου...

Κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον θὰ διέθετον τὰ χρήματα τῶν ὁ Ἑλλήν Ἀθλητῆς, ὁ Μουσηγέτης Ἀβέλλων, (ὁ ὁποῖος ἀθ' ἐπλήρως τὴν συνδρομὴν ζήτητε πόσων πτωχῶν παιδίων; συγγνώμην μίαν στιγμήν:

Ε' Ο' Ο' 18
2 0 62 1/2 ||||| »
4

ἔτσι τὸ ἔχει ἀπαράλλακτα) ὁ Πρίγκιψ τῆς Ἐπταλόφου, (ὁ ὁποῖος θὰ ἐνέγραφε πενήντα ἀπόρους μετὰ Σήματά

των, οἱ ὁποῖοι σιγὰ-σιγὰ, ξεσπαθώνοντες καὶ αἰτοί, θὰ ἐγίνοντο χιλιοί) τὸ Ἄνθος τοῦ Σολωμοῦ (τὸ ὅποιον θὰ διέθετε τὰ τρία τέταρτα τοῦ ποσοῦ διὰ νὰ ἐκδίδεται ἡ Διάπλασις μετὰ περισσότερα τυπογραφικὰ φύλλα καὶ μετὰ χρωματιστὰς εἰκόνας, χωρὶς νὰ εἰσεβῇ ἐπὶ δι' αὐτὸ ἀπαιτοῦνται χιλιάδες!) ὁ Μενελικὸς (ὁ ὁποῖος θὰ διέδιδε τὴν Διάπλασιν εἰς ὅλην τὴν Ἀδυσσιανίαν) ὁ Νυκτοκόραξ, (ὁ ὁποῖος θὰ ἠγόραζε μὲν 5 λαχειοφόρους, ἀλλὰ μετὰ τὴν ἐλπίδα νὰ κερδίσῃ 50,000 δρ. καὶ τότε νὰ γίνῃ εὐεργέτης τῆς Διαπλάσεως καὶ νομὸς ἀπειραχθῶν συνδρομητῶν, — δηλαδὴ, ζῆσθε Μαῦρε μου νὰ φᾶς τριφύλλι!) ἡ Ἀριστέα Νικολαΐδου, ὁ Ἰωάννης Δημητριάδης, ὁ Τυδεύς...

Ἄλλ' ἐννοεῖτε, ὅτι οἱ φίλοι καὶ εὐεργεταὶ τῆς Διαπλάσεως εἶνε πάρα πολλοί, καὶ εἴμεθα ὑποχρεωμένοι, μετὰ τὰς θερμότητάς μας εὐχαριστίας, νὰ τοὺς ἀναβάλωμεν... Καὶ ἐπιστρέφομεν πάλιν εἰς τοὺς ἀντάρτας, εἰς τοὺς μεμονωμένους, εἰς ἐκείνους ποὺ λέγουν κάτι, τὸ ὅποιον ἄλλος δὲν εἶπεν.

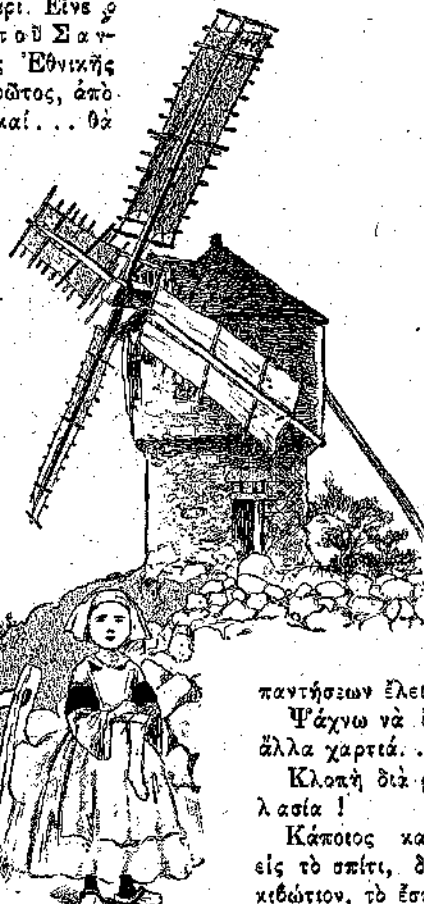
Ἄ! ἔκαμν λάθος! ὑπάρχει καὶ ἕνα ζευγάρι. Εἶνε ὁ Νίκος Κατερινίδης καὶ ὁ Μιμητῆς τοῦ Σανταρόζα, καὶ οἱ δύο θὰ ἠγόραζαν μετοχὰς τῆς Ἑθνικῆς Τριπέλης, ἀπὸ τὰς νέας λαχειοφόρους. Ἄλλ' ὁ πρῶτος, ἀπὸ τοὺς τόκους, θὰ ἔκαμνε διάφορα μικρὰ πράγματα καὶ... θὰ ἔτραγε καὶ μίαν πᾶσταν εἰς ὕψιστον ἐκείνου, ὁ ὁποῖος θὰ τοῦ εἶδε τὰς 500 δραχμὰς ἂν ὅμως ἐκέρδιζεν εἰς τὸ Λαχεῖον, ἔ, τότε θὰ ἦτο πολὺ γενναϊότερος! (Ἴσως θὰ ἔτραγε δύο πᾶστες.)

Δὲν φαντάζεσθε τί ἀκριβεῖς, τί λεπτομερεῖς ποῦ εἶνε οἱ λογαριασμοὶ του. Ἐν τούτοις εἰς τὴν ἐλεημονα πρακτικότητά τὸν υπερβάνει ὁ Μάυρος Ἀετός. Αὐτὸς δὲν θὰ ἐχάρηζε τὰ χρήματά του εἰς κανένα. Θὰ τα ἐδάνειζε μόνον εἰς πτωχοὺς. Ἄλλ' ἀντὶ τοῦ μεγάλου τόκου, τὸν ὅποιον κέρρουν οἱ τοκογλύφοι, αὐτὸς θὰ ἤρκετο εἰς μικρότερον... πολὺ μικρότερον... ἐν ἐλλείψει δὲ αὐτοῦ, θὰ τοῦ ἔφθανεν ἡ ἀγάπη, ἡ εὐγνωμοσύνη καὶ αἱ ἐγκάρδιαι εὐχαί. Ὑπὸ τοιούτους ἄρους, μὲ φαίνεται, τὸ δανεῖζω δὲν διαφέρει πολὺ ἀπὸ τὸ χαρίζω...

Ὁ Φωνογράφος τοῦ Ἐδισσῶν εἶδεν ἕνα ὄνειρον. Ἀχταῖα ἐπέπεσαν ἐναντὶν ἐνὸς δυστυχῶς καὶ τοῦ ἐξητοῦσαν χρήματα διὰ νὰ μὴ τον φονεῦσαν. Ἐννοεῖται ὅτι ὁ φίλος μας ἔδωσε τὸ πεντακοσάρικόν του καὶ... ἐξῆπνησεν. — Ἡ Λάτρισ τῆς Μουσικῆς, Ἑλληνίς καὶ Ὀρθόδοξος, λατρεύουσα « Ὀρθοκείαν καὶ Πατρίδα, Χριστὸν καὶ Ἑλλάδα », θὰ εἶδεν ἔτι τῆς τὰ χρήματα ὑπὲρ τοῦ Παναγιῶ τοῦ Τάφου. — Τὸ Ρόδον τῆς Ἀνατολῆς, ὑπὸ τὰς ἐντυπώσεις τῆς προηγουμένης Κυριακῆς μας, θὰ ἔβρυν Σχολὴν τυφλῶν καὶ κωφῶν, ὡς ἐκεῖνα που λειτουργοῦν εἰς τὴν Εὐρώπην. Δὲν θὰ ἔφθαναν βέβαια 500 δραχμαὶ, ἀλλὰ τὸ Ρόδον τῆς Ἀνατολῆς ἐλπίζει ὅτι θὰ εὗρτικε καὶ ἄλλας. — Ὁ Θυρωρὸς τοῦ Παραδείσου ἀθάπρητο μετὰ πρῶτην εὐκαιρίαν εἰς ξένην χώραν, καὶ μάλιστα εἰς τὴν Ἀμερικὴν, πρὸς εὐρεσιν τύχης ἐνὸς αἰῶνος. « Ἄν ὅμως ἦτο πλοῦσιος, τότε θὰ ἠγόραζεν ἕνα ὄργανον πρὸς ἐκμάθησιν μουσικῆς. » Ὁ Διέσιος Σισόφου φαντάζεται ὅτι κινδυνεύει νὰ πνιγῇ ἐν ἕνα γέρον, ὅτι κανεῖς δὲν τολμᾷ νὰ πῆσῃ εἰς τὴν θάλασσαν διὰ νὰ εὐρεθῇ κάποιος σωτήρ. Πολὺ πέρρον! — Ὁ Ἀλάος Τέτιξ θὰ ἐπήγαγε νὰ κυνηγήσῃ, διότι ἔχει μανίαν διὰ τὰ μεγάλα κινήματα, ὅχι ὅμως ἐδῶ, ἀλλ' εἰς τὴν Ἀφρικήν,

ὅπου ὑπάρχουν λέοντες, ἐλέφαντες, πάνθηρες καὶ τίθηχοι. » Καλὴν ἐπιτυχίαν! — Ἡ Μικρὰ Σεισοῦρη θὰ ἠγόραζεν ἕνα ἀνεμόμυλον « ὅπως αὐτὸς που εἶδεν εἰς τὴν Ἑλβετίαν, κατὰ τὸ τελευταῖον της ταξεῖδι εἰς τὴν Εὐρώπην, πέρρον τὸ καλοκαίρι, καὶ θὰ ἐγίνετο μολωνοῦ νὰ ζῆ ἐκεῖ, διότι αὐτὴ ἡ ζωὴ τῆς ἀρεστὴ καλλίτερα ἀπὸ κάθε ἄλλην. » Πολὺ επικίνδυνος ρομαντισμός!

Ὅμως ἐβράδυναν... ἐσκοτείνισαν... δὲν βλέπομεν πλέον νὰ γινώσκωμεν... εἴμεθα καὶ ἄλιςμένοι. Αἱ ἀδελφαὶ προτεῖνον νὰ τὰφίσωμεν δι' αὐρὸν καὶ νὰ ὑπάγωμεν εἰς τὸ Σύνταγμα, — διὰ τὸ Ζάππειον εἶνε ἀργά, — νὰ πᾶρωμεν ὀλίγον ἀέρα. Δέχομαι τὴν πρότασιν καὶ τὰς στέλλω νὰ βάλουν τὰ καπέλα των. Ἐγὼ ἐν τῷ μεταξὺ φυλάττω τὰς ἀπαντήσεις. Καὶ ἐκείνας μὲν τὰς ὁποίας εἶχαμεν ἀναγνώσῃ καὶ καταγράψῃ, τὰς ἐφύλαξα ἀμελῶς — δὲν θὰ μ' ἐμείλλε καὶ πολὺ ἂν ἐχάνοντο. — εἰς τὰ συρτάρια τοῦ τραπέζου. Τὰς δὲ ἄλλας, δηλαδὴ τὰ ἀδιάθετα ὑπόλοιπα τῶν σωρῶν, τὰ ἐδίπλωτα κτὲν χωριστὰ, καὶ τὰ ἐκλείδωτα εἰς τὸ χρηματοκιβώτιον. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἤμου βέβαιος, ὅτι δὲν θὰ συνέβαινε κανὲν δυσάρεστον ἐπεισόδιον.

* Ἐθ' ἐγίνετο μολωνοῦ... (Σελ. 217, στήλ. β'.)

Τὸ πρῶν, κατὰ τὴν συνήθειάν μου, ἐξῆπνησα ἐνώπιόν καὶ κατέθηκα πρῶτος εἰς τὸ Γραφεῖον. Ἐσκόπευα νὰ ἐξακολουθήσω τὴν ἐργασίαν μόνος μου, καὶ ἂν ἐν τῷ μεταξὺ κατέβαιναν αἱ ἀδελφαί, τόσῳ τὸ καλλίτερον.

Φαντασθῆτε ὅμως τὴν ἐκπληξίν μου, ὅταν πλησιάσας τὸ χρηματοκιβώτιον διὰ νὰ το ἀνοίξω καὶ νὰ παραλάβω τοὺς σωροὺς, εἴμην... μετὰ τὸ κλειδί στὸ χέρι!

Διότι τὸ χρηματοκιβώτιον ἦτο σπασμένον... παραβιασμένον. Τὸ ἀνοίγω μετὰ μίαν σπρωξίαν, κυττάω μέσα... δια ἀνωκᾶτω! Καὶ τὰ δέματα τῶν ἀπαντήσεων εἴλειπον!

Ψάχνω νὰ ἰδῶ μήπως ἀνεκατέβησαν μετὰ ἄλλα χαρτιά... Τίποτε! τίποτε!

Κλοπή διὰ ρήξεως!... Ἀχταῖα!... Δεηλασία!

Κάποιος κακοῦργος θὰ ἐμῆκε τὴν νύκτα εἰς τὸ σπίτι, διηθῆθη φυσικὰ εἰς τὸ χρηματοκιβώτιον, τὸ ἔσπασε ὅχι μετὰ πολλὴν δυσκολίαν, ἤρπασε τὰ δέματα τῶν σωρῶν, νομίσας, καθὼς τα εἶχα ἔτσι τυλιγμένα καὶ ἀραδιασμένα, ὅτι ἦσαν χαρτονομίσματα ἢ μετοχά... καὶ ἀπ' ἐδῶ πᾶν οἱ ἄλλοι!

Ποῖος νὰ τὸ ἔλεγε καὶ νὰ μὴ γελάσῃ! Ὅτι θὰ ἐκλέπτοντο τὰ φανταστικὰ πεντακοσάρικα τῆς Κυριακῆς μας!

Φωνάζω: — Βάσο!... Βάσο!... Καμμία ἀπάντησις.

Μὰ τί τρέχει; Δὲν ἐξῆπνησε ἀκόμη αὐτὸς ὁ ταμπέλης; Δὲν κατέβηκε;

Ἀναβαίνω εἰς τὸ δωμάτιόν του, καταβαίνω, ψάχνω, φωνάζω, — Βάσος πουθενά...

Ὡ! τὸν ἄθλιον! Ἐφρανίσθη! Αὐτὸς λοιπὸν ἔσπασε τὸ χρηματοκιβώτιον! Αὐτὸς ἐπῆρε τὰς ἀπαντήσεις! Αὐτὸς κατέστρεψε τὴν Κυριακὴν!

Πραγματικώς τὰ ρούχά του έλειπαν. Δέν υπήρχεν άμφοδολία ότι ο δράστης ήτο αυτός. Νά τί θά πη νά έχης εις τό σπίτι σου ύπνρήτην χωρίς συστατικόν!

Και τώρα; Γρήγορα εις τὰ Πιθαράδικα... εις του θείου του. Και έπειτα εις την Αστυνομίαν.

- Εύτυχώς ο θεός δέν είχε εξέλθη ακόμη.
— Είθε ο κύριος Οικονομακόπουλος;
— Μάλιστα και σεις;
— Είμαι ο Άνανίας τής Διαπλάσεως.
— Χαίρω πολύ.
— Νά σας πω; σας παρακαλώ μήπως έχετε ένα άνεψιδόν, τούνομα Βάσον;

— Μάλιστα. Γιατί;
— Μήπως ξέρετε που είνε;
— Όχι, διότι έχω νά τον ιδώ πολύν καιρό... Δέν είνε καλής διαγωγής και δέν ήθελα σχέσεις μαζί του.

— Άχ, κύριέ μου!...
— Γιατί στεναίτε;
— Τον είχαμε ύπνρήτη στο σπίτι, και άπόψε τή νύκτα έσπασε τό χρηματοκιβώτιο, τό άδειασε κ' έφυγε.

— Καλά τί με λέτε; Και επήρε πολλά;
— Μά καμμία διακοσαριά...
— Χιλιάδες;...
— Όχι δά... μονάδες.
— Δραχμάς;
— Όχι... επιστολάς...
— Επιστολάς; Έξηγηθήτε, παρακαλώ.

— Έρχισα νά εξηγηθώ. Άλλά δέν επρόβησα νά τελειώσω, διότι ο θεός του Βάσου ύψωσε τους ώμους και μου έστρεψε τά νώτα.

— Όχι άδελφέ! έφώναξε. Που ήλθατε άπό τό χάραγμα νά με ανησυχήσετε για τέτοια ύπόθεσι. Γράμματα; Και δέν γράφετε άλλα; Τί τα ήθέλατε; Τουράι θά τά κάμνατε; Το παιδί έκαμε λάθος... ένόμισα πως είνε εκατοστάρινα...

— Με συγχωρείτε, διέκοψα, πεντακοσαρικά...
— Άδιόφορον! τά λάθη είνε δια τούς ανθρώπους!

Άπελπισία! Άφισα τον λαμπρόν αυτών θεγον του λαμπρού του άνεψιδού και επήγα εις την Αστυνομίαν. Θά το πιστεύσετε; Τά ίδια μ' έπερίμεναν κ' εκεί! Ο Άστυνόμος μάλιστα, άμα έμαθε τό «αόημντον» τής κλοπής δια την όποία «έκαμαν τόσην φασαρίαν», έμουρμούρισε την τουρκικήν παροιμίαν: ο υζ ουν άχ μα κ (ψηλός άνθρωπος, βλάκας, —διότι ξέρετε, έχω τό άτύχημα νά μήν είμαι Ζακχαΐος,) και συνωφρυσθή τόσον άγρίως, ώστε φοβήθης καμμίαν... δικαίαν έκθεσιν, ψ χ β μ η ν ά π ι ώ ν...

Και όμως η Κυριακή μας έκινδύνει νά ματαιωθί. Μά ήτο δυνατόν νά γίνη, χωρίς νά λάβωμεν ύπ' όψει τόσας άπαντήσεις; Και ποίος ξέρει μήπως δέν ήσαν αι καλλιτεράι;

«Ε, λοιπόν! ξέρετε εις τό τέλος ποίος μ' έλυπήθη;
Ο Βάσος—ο ίδιος ο Βάσος!

Τό ίδιον βράδυ έλαβα δια του ταχυδρομείου ένα γράμμα, ή μάλλον δύο γράμματα εις τον ίδιον φάκελον. Το ένα ήτο του Βάσου και έγραφε:

«Πειραιεύς, (δδόν και αριθμόν μή γυρεύετε) τή 11 Ιουνίου,
«Σεβαστέ μου κύριε Άνανία,

«Με συγχωρείτε πολύ δια τό άπονενημένον μου διάβημα. Άχ! ένόμισα ότι τό χρηματοκιβώτιον είχε χρήματα και έπειδή, ξέρετε, εκόπευα νά φύγω εις την Άμερικην... Νά, τώρα έχασα και την μικράν βασίν που είχα και κρούπτομαι ώς φλογόδικος... Ποίος πταίει όμως; Η κυρία Διαπλάσις που έχει εις τό σπίτι της χρηματοκιβώτιον, χωρίς νά έχη χρήματα μέσα. Άς είνε, την συγχωρώ. Και άς κρατήση τον μισθόν μου, δια νά το επιδιορθώση.

«Όσον δια τά γράμματα που τά επήρα δια χαρτονομίσματα και τα επήρα, — ύστερα είδα τό λάθος μου, αλλά ήταν άργά. Έπειτα δέν αξίζουν τίποτε. Δέν αξίζουν ούτε τά ταχυδρομικά που θά επλήθονα δια νά σας τα επιστρέψω... Έχω διαβάση Κυριακάς τής Διαπλάσεως και ξέρω άπό άπάντησεις.

«Ε, λοιπόν, αυτές είνε σαχές και άνόητες. Μόνον μία είνε καλή και σας την έσωκλείω. Δέν με βαστούσε ή καρδιά μου νά την σχίσω; όπως έχασα και τας άλλας. Η καλοσύνη μου αυτή άς με εξαγνίση όλίγον άπό τό έγκλημά μου.

«Σας χαιρετώ,
«Ο πρώην ύπνρήτης σας
Βάσος.

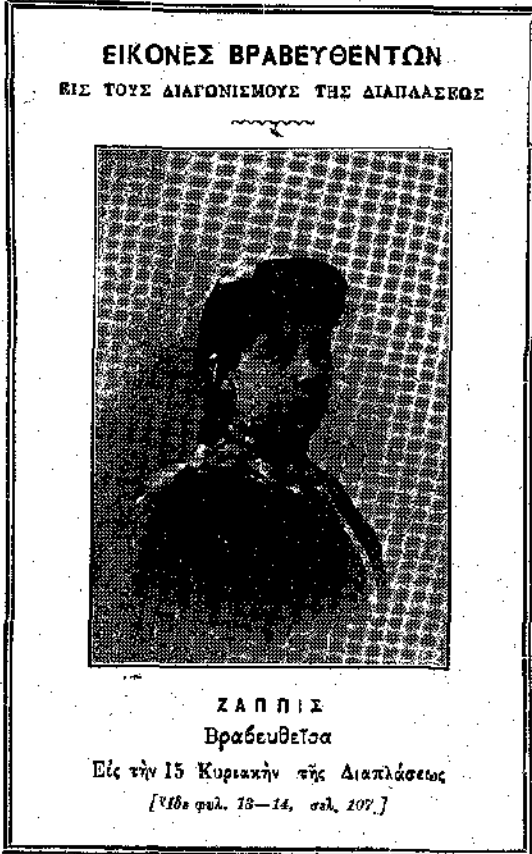
Η άλλη έκπιστολή ήτο τής Δουκίσσης των Σαλώνων. Τί τα θέλετε! Μασκαράς, κλέπτης, άνκιδής, ασύστατος αυτός ο Βάσος! άλλα έξυπνος και με γούστο. Δέντι πραγματικώς, ή άπάντησις που εύδόκησε νά σΰση άπό την καταστροφήν, είνε πρώτης τάξεως. Καλογραμμική, πρωτότυπη, ειλικρινής, νειοκαρδία, πρακτική, αλλά και εύγενής, και ποιητική άκόμη. Τελος πάντων ή καλλιτέρα άπό όλας.

Άλλ' ίδου ή έκπιστολή, δια νά κρίνετε και μόνοι σας:

«Φιλτάτη Διαπλάσις,

«Η έρώτησις τής Κυριακής με ένέβαλεν εις πολλές σκέψεις. Έως τώρα δι' ό,τι εκκεπτόμην, δι' όσα ώνειροπόλου, δέν έχρησιζόμην ειμή χρήματα και τώρα δε μου δίδουν πεντακοσίας δραχμάς—κατά φαντασίαν, έστω—σκέπτομαι εις τί θά τας έχρησιμοποιούην! Νά τας μοιράσω εις τούς πτωχούς,—ήτο ή πρώτη μου σκέψις! άλλα πόσοι πτωχοί εις τον κόσμον, και πόσον όλίγα τά δια τούτους χρήματα! Νά αγοράσω βιβλία, τετράδια, χαρτιά, πέννες, μολύβια; ού, έχω ένα σωρό άπ' αυτά! Γλυκίσματα; τά χρήματα περισσεύουν! Α, νά κάμω τον γύρον του κόσμου; Δέν φθάνουν! Τι; τί, λοιπόν; Και εκκεπτόμην, εκκεπτόμην. Αίφνης ήκουσα την φωνήν τής μαμάς μου νά μου λέγη: Μά λοιπόν, Δελέ, (έτσι με φωνάζουν στο σπίτι) δέν βλέπεις που έβρόδουσε, και είνε όσα νά μαζεύσης τις κόττες σου, και νά τις βάλης νά κοιμηθούν;» (Έδω, Διαπλάσις μου, πρέπει νά ανοίξω μίαν παρένθεσιν! διότι πρέπει νά εξεύρηξή ότι ουδέν άλλο ζωον αγαπώ τόσον όσον τας όρνιθας. Έχω μανίαν με αυτάς... άλλα θά τα ποίμε άλλην φοράν. Και τώρα κλείνω την παρένθεσιν, και εις τό προεξέμενον.) Λοιπόν, επήγα, έμάζευσα όλες τας κόττες μέσα, τας εκλεισα εις τον όρνιθώνα και έμεινα εκεί όλίγον δια νά επιθεωρήσω τό κοτέτσι, εάν ήτο καθαρόν, άσβεστομύον, εάν δέν είχε τρύπες εις τούς τοίχους, κ.τ.λ. όπως κάμνω κάθε μέρα.

«Άλλά... άλλα παρετήρουν μίαν άλλαγήν εις τον εαυτόν μου. Κάτι ήθελα και δέν ήξευρα τί. Ημουν σκεπτική, πολύ-

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ
ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΟΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΖΑΝΝΙΣ
Βραβευθεΐσα

Εις την 15 Κυριακήν τής Διαπλάσεως
[18η φιλ. 18-14, σελ. 207.]

σκεπτική! Έστρεψα περίξ μου! οι παλαιοί εκείνοι καθαροσβεστομύονι τοίχοι δέν μου έφάνησαν γελαστοί ώς άλλοτε. Τά παράθυρα με τας ξυλίνας κιγκλίδας, πολύ όλίγον φώς και άέρα έφεραν. Αί φωλαί, κείμεναι κατά γής και έξ όλίγων άχάρων αποτελούμεναι, τίποτε τό κομψόν δέν είχαν, τίποτε τό ύψαίον. Έξήλθα, όχι διότι εκινδύνεσα νά πάθω άπό ασφυξίαν έντός του όρνιθώνος,—όπως συμβαίνει πολλάκις εις πολλούς καθαρούς (!!!) όρνιθώνας,—όχι, τά πάντα ήσαν καθαρά εκεί μέσα, τά πάντα έν τάξει. Άλλά έξήλθα δια τον άπλούστατον λόγον, ότι έπρεπε νά τακτοποιήσω και τον περίβολον του όρνιθώνος, νά έτοιμάσω δια τό πρώι τό φαγητόν και τό νερόν των όρνιθών. Ένώ ή χείρ μου έσυρε την εξηθρομένην θύραν του όρνιθώνος και οι δάκτυλοί μου περιέστρεφον την κλειδα έντός του παλαιού σκουριασμένου κλειθρου, μία σκέψις διήλθε του νοού μου: Άχ, άς είχα όλίγα χρήματα, και όλα αυτά τά παλαιά, τά γέρικα, θά εφίνοντο νέα! Έστρεψα και είδα τό συρματοπλεκτον δικτυον, τό περικλείον τον περίβολον του όρνιθώνος. Το έχω κλέψη εγώ με τόσον κόπον! Άλλά τί σκουριασμένον, τί στραβοπλεγμένον που είνε! Άχ, άς είχα πάλιν όλίγα χρήματα! Βγέμισα μίαν μεγάλην λεκάνην με δροσερόν και διαυγές νερόν και έρριψα κατά γής την τροφήν. Άχ! αν είχα όλίγα χρήματα, θαποκτούσα έν ύψαίον ποτιστήριον,—είνε, ξέρετε, κάτι επίτηδες δια τας όρνιθας,—δια του όποιου θ' αντικαθίσταν την άκομψον αυτήν λεκάνην. Θα ήγόραζα επίσης μίαν ύψαίον φάνην δια την τροφήν των όρνιθών άντι νά την ρίπτω κατά γής! Άχ, άς είχα 500 δραχμάς ιδικάς μου! Θα μου έφθαναν νά κάμω ένα ύψαίον μικρόν και κομψόν ξύλινον όρνιθώνα άντι του κτιστού αυτού, όστις κάθε λίγο θέλει άπολύμνασιν με θεόν δια νά φοβήσουν τά παρσίτα. Θα μου έφθαναν νά κάμω ένα μεγάλο ύάλινον φεγγίτην επί τής στέγης, άντι των έλεεινών αυτών παραθύρων, με τας ξυλίνας κιγκλίδας. Θα μου έφθαναν νά αγοράσω έν συρματοπλεκτον δικτυον ευρωπαϊκόν, δια νά περιβάλω την αύλήν...

«Άλλά τί τρέχει; ή μελαγχολία μου άπέπηγ! Έκλεισα γρήγορα την θύραν του όρνιθώνος και έστρεξα εις τό γραφείον μου φωνάζουσα: Εύρηκα! εύρηκα! Και πράγματι, δέν έδρον σπουδαιότατον; Μη νομίσης δά, πως εύρον 500 δρ.!! Όχι! άλλα κάτι έξ έσου σπουδαίον: την άπάντησιν τής Κυριακής! Ίδου λοιπόν κατά ποίον τρόπον—όμιλώ ειλικρινέστατα—θά έχρησιμοποιούν τας 500 δραχμάς, τας όποιας δυστυχώς δέν έχω,

και εκ των όποιων ο μπαμπάς μου δέν μου δίδει ούτε τας 100!

« Σε φιλώ ή φίλη σου
« Δουκίσσα των Σαλώνων »

Η Κυριακή μας συνεπληρώθη. Τρέχω εις την κυρίαν Διαπλάσιν, τής παραδίω τα χειρόγραφα και την παρακαλώ νά κάμη άμέσως την άπονομήν των βραβείων. Και ίδου ο κατάλογος, τον όποιον μου παρέδωτε μετ' όλίγον:

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Δουκίσσα των Σαλώνων [15Ε]
ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Γ'ψιπέτης Άστός [12Ε].— Άγγελος τής Ειρήνης, [10Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Αίθρη [9Ε] — Μακρολαίμης [7Ε]— Άνδρεία Σουλιώτις [6Ε].

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ (άπό [5Ε] εις έκαστον): Ζουλέικα. — Μαύρος Άετός. — Ύδρα. — Μανδариνοφάγος.

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ (άπό [3Ε] εις έκαστον): Νάρκισσος. — Έργατικός Μύρηξ. — Φρά Διάβολος. — Νύμφη του Σηκουάνα.

Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ (άπό [2Ε] εις έκαστον): Άπαυγάλουσα Ηώς. — Μικρός Δεσπος. — Νιαγάρας. — Ύραία Λευκάς. — Ροδοδάκτυλος Ηώς. — Πνοή του Ζεφύρου. — Κόκκινον Κρίνον. — Ταπεινό Γιασεμί.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΚΝΕΙΑ: Όλοι όσοι αναφέρονται εις την κρίσιν.

ΕΡΩΤΗΣΙΣ ΔΙΑ ΤΗΝ
ΔΕΚΑΤΗΝ ΕΒΔΟΜΗΝ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τί σας ευχαριστεί περισσότερον τώρα τας διακοπάς;

Αί άπαντήσεις δεκτοί μέχρι τής 31 Ιουλίου. Σύντομοι και καθαρογραμμικοί. Όσαι ύπερβαίνουν τας δύο σελίδας συνήθους έκπιστολής, θά πεταχθούν εις τό καλάθι. Και πρώτα-πρώτα θά πεταχθούν όσοι θάποπειραθούν νά μας γελάσουν με μεγάλες κέλες και στενόν γραφισμον.

Κατ' έντολήν τής Διαπλάσεως
Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

Η ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΤΗΣ ΑΛΕΠΟΥΣ
[Περσικός μύθος.]

Ένας άνθρωπος, καθώς περνούσε κοντά σε μία καλύβα που είχε πιάσει φωτιά, είδε ένα φείδι που εκινδύνεσε νά καθί μέσα στές φλόγες.
— Βοήθησε με νά γλυτώσω άπό αυτόν τον φοβερόν κίνδυνον! — έφώναξε τό φείδι.

Ο άνθρωπος του άπλωσε τή μαγκούρα του, και τό φείδι εκουλουριάσθηκε σ' αυτή επάνω, κ' έπέρασε έξω άπό τον κύκλον τής φωτιάς. Τότε ο πονόφυχος άνθρωπος είδεν ότι τό φείδι ήτο μισοπεθαμένο άπο την τριμάρα του. Το έβαλε λοιπόν μέσα στο δισάκι του, και έτράβηξε τον δρόμο του.

Άφού έπροχώρησεν άρκετά, έσκέφθη:
— Θέλω νά δώ άν αυτό τό δυστυχισμένο ζώον είνε ζωντανό ή νεκρό.

Άνοιξε τό δισάκι, και τό φείδι έβγαλε έξω τά κεφάλι του μ' ένα άγριο σφύριγμα, κ' έχύθηκε νά δαγκάση τον άνθρωπον.

— Πώς; είπεν ο άνθρωπος. Έγώ σε έσωσα άπό βέβαιον θάνατον, και σ' έ-

λες νά με φαρμακώσης; Είνε τρόπος αυτός; Ν' άποδίδης κακόν άντι καλού;
— Μάλιστα, απήτησε τό φείδι. Αυτό κάμνομε έμείς. Αυτό είνε τό φυσικό μας. Θέλω νά σου βάλω τό φάρμακι μου και νά σε σκοτώσω.

Έκείνη τή στιγμή έπερνούσε άπό εκεί ένα βώδι, και ο άνθρωπος του είπε τά δικτρεύοντα.

— Το φείδι δέν έχει άδικο, έμούγγρισε τό βώδι. Έγώ πολύν καιρόν έδούλεψα τον άφέντη μου, και αυτός, άμα έγέρασα κ' εκουράσθηκα, μ' έδιωξε.

Έπέρασε ένα λεοντάρι, και έπειτα μία τίγρις, και είπαν ότι δικαίον είχε τό φείδι.

Έπέρασε και μία άλεπού, κ' εκήτησαν την γνώμη της.

— Άλήθεια, απήτησε. Η συνήθεια απαιτεί αυτό που λέγει τό φείδι. Σ' έμένα όμως φαίνεται παράξενο πως ένα φείδι τόσο μεγάλο ήμπόρσε νά χωρέσθ σ' ένα δισάκι τόσο μικρό. Έμπα μέσα, σύντεκνε, νά δώ πως γίνεται! και ύστερα βλέπομε τί πρέπει νά κάμης.

Τό φείδι εξαναμπήκε στο δισάκι, και ή άλεπού είπε στον άνθρωπο.

— Δέσε το καλά τώρα, και πάτησε τό φείδι νά το κάμης λυώμα! και άλλη φορά, νά το καλοσυλλογίζεσαι πριν ευεργετήσης τά φαρμακερά ζώα.

ΔΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

ΣΤΟΝ ΟΜΗΡΟ

Για σε, γέρο τυφέ, που πάντα εμπρός μου Σάν άλλον ήλιο βλέπω και θαυμάζω, Για σε φτερά λαβαίνει ο λογισμός μου, Όταν τον κόσμο που έπλασες κυττάζω.

Άνοπνοή γροικώ μεγάλου κόσμου
Κι' αισθάνωμαι ότι ζω κι' αναγαλλιάζω.
Τόν Έκτορά σου βλέπω και τό φώς μου
Θαμβόναται διαμιάς και άνατριχιάζω.

Μιά μόνο δός μου φωτεινή σου άκτίδα
Άπ' τό φώς που την όψι σου στολίζει
Και θεία λαμπράδα χύνει στην πατρίδα.

Γέρο τυφέ, τό φώς που πλυμμυρίζει
Τό μάτι του θνητού, ποτέ δέν είδα
Μόνη ή δική σου λάμψη με φωτίζει!

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΡΤΙΝΟΚΗΣ

ΙΑΠΩΝΕΖΙΚΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ
Ο ΑΣΠΡΟΣ ΛΑΓΟΣ
ΚΑΙ ΟΙ ΚΡΟΚΟΔΕΙΛΟΙ
(Τέλος: Ήδη σελ. 203.)

— Λυπούμαι πολύ, τού είπα, που ύπο-
φέρετε. Γνωρίζω όμως ένα γιατρικό που
θά σε κάμει καλά, αν θέλεις να το δοκι-
μάσεις. Πήγαινε και κάμει λου-
τρό στη θάλασσα, και ύστερα
έδωκα και κάθησε στον άερα.
"Ετσι θα ξαναφωτρώσει η τρίχα
της γούνας σου, και θά γίνει
όπως ήσουν και προτιήτερα.
"Εφυγαν τότε όλοι οι νέοι.
Ο λαγός ήτο πολύ ευχαρι-
στημένος, διότι ένιμιζεν ότι
εύρηκεν επί τέλους την θερα-
πείαν του. "Επήγε κ' έκαμε
λουτρό στη θάλασσα, και ύ-
στερα έδωκε έξω κ' έκάθη-
σε να τον φυσήξη ο άνεμος.
"Αλλά, άμα έφύσηξε ο άνε-
μος και τιν έστέγνωσε, τó
δέρμα του έξάρωσε κ' έγινε
σκληρό, και τó άλάτι τέσον
ήβησε τούς πόρους του, ώστε
έκυλίσθη στήν άμμο από τήν
άγωνίαν και άρχισε πάλιν τά
κλάμματα και τές φωνές.
"Εκείνη τή στιγμή άλλο βα-
σιλόπουλο έπέρασε. Αυτό τó βασιλό-
πουλο έκυβαλοσε ένα μεγάλο μπόγο
στή ράχι του. Είδε τόν λαγό κ' έστάθη,
και τόν έρώτησε γιατί έκλαιγε τόσο δυ-
νατά και σπαρακτικά.
"Αλλά ο κατεμένος ο
λαγός θυμήθηκε ότι τον
είχε γελάσει ένας άν-
θρωπος, που έμοιαζε πο-
λύ μ' αυτόν που είχα

δέρμα σου είχε δλόγυμο. Ποιος ήτεν
αυτός ο κακός που σ' έκαμε έτσι;
"Όταν ο λαγός ήκουσε αυτό τά κα-
λά λόγια, ήσθάνθη πολλήν ευγνωμοσύ-
νην προς αυτόν τόν άνθρωπον, έπήρε
θάβρος από τόν ευγενή τρόπον του, και
του είπε δλην τήν ιστορίαν του. Τίποτε
δέν του έκρυψε, αλλά τού είπε ειλικρι-
νώς πώς είχα παίξει ένα πονηρό παι-
γνίδι στους κροκοδείλους και πώς είχα

"Ο Άνθρωπος εκείνος είχε καλήν καρδίαν."
(Σελ. 220, στήλ. α')

περάσει, έπάνω σ'ό γούρι που του έκα-
μαν με τές κλάτες των, νομίζοντες ότι
ήθελε να τους μετρήσει, πόσοι ήσαν πώς
τους έκοροΐδεψε για τήν κουταμάρα των,
και πώς οι κροκοδείλοι τόν έτιμώρησαν.

"Επειτα τού είπε πώς τον έ-
γέλασαν κάτι άνθρωποι που
έμοιαζαν πολύ με τόν φίλον
του αυτόν. Και έτελείωσε ο
λαγός τήν θλιβερή του ί-
στορίαν, παρακαλώντας τόν
άνθρωπον να του κ'η κανέ-
να γιατρικό για να γιατρέψη,
τόν πόνον του και να κάμη
τήν τρίχα του να ξαναφω-
τρώσει.

"Όταν ο λαγός έτελείω-
σε τήν ιστορίαν του, ο άν-
θρωπος παραπολύ τον έ-
συμπόνεσε, και του είπε :

— Πολύ λυπούμαι για
όσα έπαθες, μη λησμονής
όμως ότι όλα αυτά έγιναν,
διότι ήθέλησες να περιπαί-
ξεις τούς κροκοδείλους.

— Τό γνωρίζω, άπήντη-
σε ο δυστυχισμένος λαγός,
σε ο δυστυχισμένος λαγός,
αλλά μετενόησα τώρα κιά και άπεφά-
σισα ποτέ να μην ξαναπεριπαίξω κανέ-
να, γι' αυτό λοιπόν σας παρακαλώ να
μου δείξετε πώς να θεραπεύσω τó πο-
νεμένο κορμί μου και να κάμω τή γού-
να μου να ξαναφωτρώσει.
— Λοιπόν, θά σου πώ ένν κ'αλλό για-

τρικό, είπεν ο άνθρωπος. Πρώτα-πρώτα
πήγαινε σ' εκείνη εκεί τή λιμανούλα να
λουσθής και να ξεπλύνεις όλο τó άλάτι
από τó κορμί σου. "Υστερα μάζεψε μερι-
κά από τά άνθη που είναι φυτωμένα γύρω
στη λιμνη, άπλωσέ τα καταγής και κυ-
λίσου έπάνω σ' αυτά. Η σκंधη των
θά κάμη τή γούνα σου να ξαναφωτρώσει,
και σε δλίγην ώρα θά είσαι έντελώς
καλά.

Ο λαγός έχαρη πολύ που του είπαν
μέ τόνη συμπάθειαν τί να κάμη. Έ-
σύρθη έως τή λιμανούλα, έπλθθησε κ'αλά-
καλά μίσα σ'ό γλυκό νερό, έπειτα έκοψε
μερικά από τά άνθη που λέγονται κά-
μα και ήσαν φυτωμένα δλόγυρα,
και έκυλίσθη έπάνω σ' αυτά.
Είδε με μεγάλην θαυμασμόν του ότι,
ένθ τα έκαμνεν αυτά, ή ώραία του άσπρη
γούνα έξηνιφίτρονε, ο πόνος έπαυε, και
αυτός έγινετο έκως ήτον πριν πάθη τó
δυστύχημά του.

Ο λαγός ένθουσιχισμένος που έγινε
κ'αλά τόν γρήγορα, έτρεξε πηδηκτές
και γρήγορος προς τόν νέον που του έ-
καμε τόνον μεγάλην ευεργεσίαν, έγονά-
τισε στα πόδια του, και είπε :

— Δέν είζεύρω πώς να σας ευχαρι-
στήσω για τó καλό που μου έκαματε.
"Επιθυμώ και λοχταρώ καιτ να κάμω
κ' έγώ να σας τó ανταποδώσω. Σας πα-
ρακαλώ, να μου χαρίσετε τó όνομά σας.

— Δέν είμαι βασιλόπουλο, όπως με
νομίζεις. Είμαι μάγος, και τó όνομά
μου είναι "Οκούι-νούσι-νó-Μικότο, άπε-
κρίθη ο άνθρωπος, και αυτοί που επέ-
ρασαν προτιήτερα είναι οι άδελφοί μου.

"Ηκουσαν ότι μία ώραία βασιλοπούλα,
ή Γιακάμη, ή εις τήν έπ'ερχίαν της
"Ινάμπας, και έξεκίνησαν να πάνε και
να τήν εύρουν και να της πούν να πάρη
έναν άνδρα της έναν από αυτούς. "Αλλά σ'
αυτή τήν άδειπορίε έγώ τούς κάμνω τόν
άκηρέτην, και γι' αυτό έρχομαι κατό-
πιν των φορτωμένων μ' αυτό τόν μεγά-
λο μπόγο.

Ο λαγός έσκιψε έως τήν γήν έμπρός
στήν μεγάλον μάγον "Οκούι-νούσι-νó-
Μικότο, τόν όποιον πολλοί εις εκείνο
τό μέρος της "Ιαπωνίας έδίδεζαν και
έτιμούσαν ως άγιον.

— "Ωί είπε, δέν έγνώριζα ότι σε'εις εί-
σθε ο "Οκούι-νούσι-νó-Μικότο. Τί κα-
λός που εφανήκατε σ' έμένα! "Ακόμα
δέν μπορώ να τó πιστέψω, διότι αυτός ο
κακός που μ' έστειλε να λουσθώ στη
θάλασσα είναι άδελφός σας. Είμαι βέ-
βαιος ότι ή βασιλοπούλα, που πηγαίνουν
οι άδελφοί σας να ζητήσουν, θ' άρνηθή
να πάρη κανέναν από αυτούς, και θα
προτιμήση εσάς που έχετε τόσο καλή
καρδιά. Είμαι έντελώς βέβαιος ότι θά
σας αγαπήσει χωρίς εσείς να κάμει τί-
ποτε γι' αυτό, και αυτή θά σας ζητήση
να τήν πάρετε γυναϊκά σας.

"Είμαι δική σου. Έσένα θέλω." (Σελ. 201, στήλ. α')

έμπρός του, και δέν του άπεκρίθη, αλλά
έξηκολούθησε τά κλάμματα.
Ο άνθρωπος όμως εκείνος είχε κα-
λήν καρδίαν, εκύτταξε πονητικά τόν λα-
γόν, και είπε :
— "Α! τó κακόμοιρο! Βλέπω ότι
σου έξερακώσαν τή γούνα σου και τó

Ο "Οκούι-νούσι-νó-Μικότο έγέλασε
με αυτά που του έλεγε ο λαγός, τόν
άπεχαιρέτησε, και έτράδηξε γρήγορα
τόν δρόμον του να προφθάση τούς άδελ-
φούς του. Τούς έφθασε τή στιγμή που
έμπαιναν στήν πόρτα της βασιλοπούλας.
"Όπως τó είχα π'η ο λαγός, ή βασι-
λοπούλα κανένα από τούς άλλους άδει-
λφούς δέν ήθέλησε να πάρη, αλλά, μό-
λις είδε τó πρόσωπον του κελού άδει-
λου, έπήγε κατ' εύθειαν κοντά του και
του είπε :

Είμαι δική σου. Έσένα θέλω.
Και έτσι έγινε ο γάμος των.
"Εδώ τελειώνει ή ιστορία. Ο "Οκούι-
νούσι-νó-Μικότο λατρεύεται ως θεός
εις μερικά μέρη της "Ιαπωνίας, και ο
λαγός έγινε περιήρκος με τó όνομα
«Ο άσπρος Λαγός της "Ινάμπας».
"Αλλά τί απέγιναν οι κροκοδείλοι,
— κανέναν δέν γνωρίζει.

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ
(Από τά «Παραμύθια» της Γέτ θ. "Οζάκι.)

ΟΙ ΑΡΙΣΤΕΙΣ ΤΑΞΕΙΔΕΥΤΕΣ
(ΜΥΣΙΣΤΟΡΙΑ υπό ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝΙ)
ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'
ΑΝΤΙΓΟΑ

"Η απόστασις μεταξύ τού "Αγίου Βαρ-
θολομίου και της "Αγγλικής νήσου "Αν-
τιγόας, όπου είχε γεννηθό ο Ουμβέρ-
τος Πέρκινς, είναι μόνον 80 μίλια. "Ο-
ταν όμως ο «Γοργός» έκαμε πανία διά
να μεταβή εκεί, ή νησιμία κατ' αρχάς
και ο άδύνατος άνεμος έπειτα, τόν έλα-
μαν ν' άργοπορήσει.

"Επέρασε έμπρός από τόν "Αγιον
Χριστόφορον, άγγλικήν επίσης νήσον,
τήν όποιαν ένόμασαν ούτω ο Χριστόφο-
ρος Κολόμβος ο ΐδιος, αφού τήν ανέκα-
λυψε μετά τήν Δεσιράδην, τήν Δομινίκαν
τήν Γουαδελοούπην και τήν "Αντιγόαν.

Τήν 12 Αυγούστου τó πρωί, ο ση-
ματογράφος της "Αντιγόας ανήγγειλε
τήν εμφάνισιν του πλοίου. Οι θαλασ-
σοπόροι μας δέν είχην λατορρώσει να δια-
κρίνουν από μεγάλης απόστασεως τήν
νήσον, διότι αυτή είχε αρκετά χαμηλή
τό ύψηλότερον σημείον της δέν υπερβαί-
νει τά 272 μέτρα. "Η έπιφάνειά της β-
μως, συγκρινομένη προς τήν έπιφάνειαν
των άλλων "Αντιλλών, είναι αρκετά με-
γάλη, διότι άνέρχεται εις 279 τετραγω-
νικά μίλια.

"Όταν εφάνη ή άγγλική σημαία εις
τήν εισοδον του λιμένος, ο Ουμβέρτος
Πέρκινς τήν έχαιρέτησε με μίαν βρον-
τώδη ζητωκραυγήν, εις τήν όποιαν προ-
ετέθησαν άμέσως και των συντρόφων του
αί ζητωκραυγαί.

Ο λιμνη και ή πόλις εύρίσκοντι

εις τó βόρειον τμήμα της νήσου. Ο
Χάρρης Μάρκελ έγνώριζε κ'αλλ τά με-
ρη εκείνη. Δι' αυτό δέν έξήτησε πλη-
γόν, άλλ' εισήλθεν εύτόλμως εις τόν
όρμον, άρίστας τó φρούριον "Ελίμης ά-
ριστερά και τó άκρωτήριον Λόβλολου δε-
ξιτερα κ'αι τó άκρωτήριον Λόβλολου δι-
ξία, και έπόντισε τήν άγκυραν εις θέσιν
όπου τά πλοία, όσα δέν έχουν βύθισμα
περισσότερον από έντε μετρα, εύρίσκουν
έξαιρετον άγκυροβόλιον.

είσοδον του λιμένος, μία τετρακώπος λέμ-
δος έξεκίνησεν από τήν αποβάθραν και
διηυθύνθη προς τó τρίτιον. "Η οικογένε-
σις του νεαρού "Αγγλου έπιβάτου ήρ-
χετο δια να τον προύπαντήση.

Ο πατήρς του, ή μητέρα του, και δύο
μικραί άδελφαί του δέν είχην τήν ύπομώ-
νην να περιμένουν τήν αποβίβασίν του.
"Άρας ολοκλήρους έκαρτερούσαν τόν έρ-
χόμεν του πλοίου, και δι' αυτό ανέβη

« Φαίνεται πολύ καλή και γλυκεία κυρία.» (Σελ. 223, στήλ. γ')

Εις τόν μυχόν του όρμου τούτου φαί-
νεται ή πρωτεύουσα "Αγιος "Ιωάννης,
της όποιας τó πληθυσμός άνέρχεται εις
16,000 κατοίκων. "Η πόλις αυτή, κτι-
σμένη εις σχήμα άββας του "Ζατρικίου,
με τούς δρόμους της δικταυρουμένους
υπό γωνίαν όρθήν, έχει ευχάριστον τήν
όψιν και απλόναται έν τώ μέσω τής με-
γαλοπρεπεστάτης τροπικής χλωρίδος.
Μόλις ο «Γοργός» έσερανήσθη εις τήν

σαν εις αυτό πριν μάλιστα ποντισθό ή
άγκυρα, και ο Ουμβέρτος Πέρκινς εύ-
ρέθη εις τές άγκάλας των γονέων του.
Ο κ. Πέρκινς κατήγετο από αρχαι-
αν οικογένειαν άποίκων, και έμνευε διαρ-
κώς εις τήν νήσον, όπου είχε και τó αξί-
ωμα του διοικητικού συμβούλου. "Απαξ
μόνον είχε ταξειδέσει εις τήν Ευρώπην,
δταν συνάδευσε τόν υιόν του Ουμβέρτον
διά να τον έγγράψη εις τó σχολείον.

“Εγιναν αμέσως οι απαραίτητοι παρουσιασμοί. Ο κ. Ορατίου Πάτερσων, πριν από όλους τους άλλους, έδεχθη την χειραψίαν του κ. Πέρκινς, έπειτα δε με την σειράν έλοι οι νεαροί του συμπλωτήρες. Αλλά κυρίως συνεχάρη ο κ. Πέρκινς τον Μέντορα διά την ανθηροτάτην υγείαν των έπιβατών του «Γοργόν», — των δε συγχαρητηρίων τούτων αρκετόν μέρος έκρινε καθήκον του ο κ. Πάτερσων να μεταδίδω, εις τον πλοίαρχον Πάξτων.

Ο Χάρρης Μάρκελ τα έδέχθη με την συνήθη του ψυχρότητα. Κατόπιν, χαιρετήσας, επήγαν εις την πύραν δια να επιστάτησιν εις την άμφιδέτησιν του σκάφους.

Ο κ. Πέρκινς έπευσε να έρωτήσιν τον κ. Πάτερσων πόσον καιρόν επρόκειτο να διαρκέση η διαμονή των εις την Αντιγόαν.

— Τέσσαρας ημέρας, κύριε Πέρκινς, απήντησεν ο κ. Πάτερσων. Μετρημένες είνε αι ημέραι μας, όπως λέγεται κοινώς δια την ζωή των ανθρώπων, και μας έχουν προδιγράψη έν πρόγραμμα, από το όποϊόν όφειλομεν να μη παρεκκλίνωμεν ουδέ κατά κεραίαν.

— Μόλις ήλθατε ναί θα φύγετε, εϊπεν η κυρία Πέρκινς.

— Βεβαίως, φιλότατη μου, εϊπεν ο κ. Πέρκινς· διότι το ταξείδι των πρέπει να γίνη έντός ώρισμένου χρονικού διαστήματος, και έχουν ακόμη να επισκεχθούν και άλλας νήσους των Αντιλλών.

— Ο βίος βραχύς, η τέχνη μικρά, διέκοψεν αποφθεγματικώς ο κ. Πάτερσων.

— Οπωςδή ποτε, εϊπε τότε ο κ. Πέρκινς, όσον καιρόν μείνουν εδώ, θα φιλοξηνηθούν εις το σπίτι μας ο κ. Πάτερσων και οι συμμαθηται του υιού μου...

— Κύριε Πέρκινς, παρέτήρησε τότε ο Ρογήρος Χινδαϊλ, εϊμεθα δέκα ακριβώς...

— Και βεβαίως, επρόσθεσεν ο κ. Πέρκινς, η κατοικία μου είνε πολύ μικρή δια να σας χωρέση όλους, νέοι μου φίλοι! Δι' αυτό θα ειδοποιηθή ο Ξενοδόχος να ετοιμάση μερικά δωμάτια, και θα έρχεσθε όλοι να κάθεσθε στο τραπέζι μας...

— Αφού είνε έτσι, απήντησεν ο Λουδοβίκος Κλωδιών, δεν είνε καλλίτερα να μείνωμεν εις τον «Γοργόν», εκτός από τον Ουμβέρτον σας, κύριε Πέρκινς;... Και έλγη την ημέραν, θα εϊμεθα ιδικοί σας από το πρωί έως το βράδυ.

Ο συνδυασμός αυτός ήτο ο καλλίτερος απ' όλους και δι' αυτό ανεκρίθη υπό του κ. Πάτερσων. Αλλά ο Χάρρης Μάρκελ βεβαίως δεν έμεινεν ευχαριστημένος· επροτιμούσε να καταλύσουν εις την ξηράν οι έπιβάται του, διότι ου-

τω ολιγώτερος κίνδυνος ύπήρχε να έρχωνται εις το πλοϊόν του επισκέπται, οι όποϊοι πάντοτε ήσαν έπιρροδοι.

Εννοείται διτι προσεκληθή και αυτός εις τα οικογενειακά γεύματα του κ. Πέρκινς. Αλλά, κατά την συνήθειάν του δεν έδέχθη, και ο Ουμβέρτος έκαμε νόημα εις τον πατέρα του ότι δεν έπρεπε να έπιμεινη.

Όταν ανεχώρησεν η λέμβος με τον Ουμβέρτον, οι συνταξιδιώται του ήσυχολήθησαν κατ' αρχάς να βάλλουν εις τάξιν τα πράγματά των· κατόπιν έγραψαν μερικά γράμματα, τα όποια επρόκειτο το ίδιον βράδυ να αποσταλούν ταχυδρομικώς εις την Εδρώπην. Μεταξύ αυτών καλόν θεωρούμεν να αναφέρωμεν την ένθουσιωδή έπιστολήν του κ. Πάτερσων, την όποιαν η κ. Πάτερσων έμειλε να λάβη μετά εϊκοσι ημέρας, ως και την γραφεϊσαν προς τον κ. Ιουλιανόν «Αρδαγ, εις την όποιαν ο διευθυντής της Αντιλιανής Σχολής έμειλε να εύρη πληροφορίας ακριβείς και λεπτομερείς περι των άριστών του διαγωνισμού της κυρίας Κητέλεν Σέμουρ.

Εν τώ μεταξύ, ο Χάρρης Μάρκελ άπετελείονε τους χειρισμούς του, φροντίσας, όπως πάντοτε, να άγκυροβολήσιν τον «Γοργόν» εις το κέντρον του λιμένος. Όπως πάντοτε, η έξοδος του πληρώματος ήτο άπληρορμημένη. Και αυτός ο ίδιος δεν έσκέπευε να πατήσιν εις την ξηράν παρά τας ημέρας του κατάπλου και του άπόπλου προς εκπλήρωσιν των απαραίτητων λιμενικών διατυπώσεων.

Κατά τις ένδεκα, η μεγάλη λέμβος του πλοίου ήτο έτοιμη. Δύο ναύται έπιασαν τα κουτιά, ο Κόρτης το τιμόνι, και απέβιθασαν εις την προκυμιαν τους καλεσμένους του κ. και της κυρίας Πέρκινς.

Μετά έν τέταρτον της ώρας, ευρίσκοντο όλοι εις μίαν ώραιαν κατοικίαν, εις το ύψηλότερον μέρος της πόλεως, και εκάθηντο ένώπιόν πλουσιοπαρόχου τραπέζης, όπου η συ.ομιλία περιεστράφη εις τα διάφορα επεισόδια του ταξιδίου.

Ο κ. Πέρκινς ήτο ηλικίας 45 ετών, με ψαρρά γένεια και μαλλιά, και εϊχεν αξιοπρεπές και συμπαθητικόν έξωτερικόν. Ητο άνθρωπος καλαίσθητος και έντριβέστατος εις τα της ιστορίας των Δυτικών Ινδιών, πολύτιμος πηγή δια να άντλήσιν ο κ. Πάτερσων αυθεντικώς πληροφορίας και να πλουτίτη το όδοιπορικόν ήμερολόγιον, το όποϊον έγρατούσε με τόσην ακρίβειαν και τάξιν, με όσην τα περίφημα λογιστικά του βιβλία.

Η κυρία Πέρκινς, άποικογενής την καταγωγήν, ήτο αξιογάμητος και χαριτωμένη κυρία, αφιερωμένη εις την ανατροφήν των δύο μικρών θυγατέρων της, της Βέρθας και της Μαϊρης, αι όποϊαι ήσαν δέκα ετών η μία και δώδεκα η άλ-

λη. Φαντασθήτε με πόσην χαράν η εξαίρετος αυτή μητέρα επανείδε τον υιόν της και τον έσοφον εις τας άγκάλας της, έπειτα από τετραετή χωρισμόν.

Αλλά, όπως έλέχθη και κατά το πρόγευμα, επλησίαζεν η εποχή της επανόδου του Ουμβέρτου εις την Αντιγόαν, την όποιαν η οικογένειά του ποτέ δεν ήθέλησε να έγκαταλείψη. Έν έτος έμεινεν άκμή δια να τελειώση τας σπουδάς του εις την Αντιλιανήν Σχολήν.

— Με λόπην μιν θα τον χασώμεν, εϊπεν ο Τζών Χόβαρτ, ο όποϊος εϊχε δύο έτη ακόμη να φοιτήσιν· διότι ο Ουμβέρτος σας είνε πολύ καλός συμμαθητής και φίλος...

— Και θα μείνη άλησμόνητος η συντροφιά του, επρόσθεσε η Κλωδιών.

— Ποιός ξέρει, αν δεν παρουσιασθή ευκαιρία να τον συναντήσεται άργότερα; κρητήρησεν ο κ. Πέρκινς. Ίσως μερικοί από σας, μικροί μου φίλοι, επανέλθουν εις τας Αντιλλας... Όταν ο Ουμβέρτος άρχιση εργασίαν εις κανένα από τους μεγάλους έμπορικώς οίκους των Αντιλλών, θα τον παντρέψωμε...

— Όσον είνε δυνατόν ταχύτερον... παρετήρησεν η κυρία Πέρκινς.

— Ο Ουμβέρτος γαμβρός!... ανέκραξεν ο Τωνής Ρ. νώ. Αι ήθελα να τον έδλεκα!...

— ΕΙ και γιατί να μη γίνης κυμπαρός μου;... απήντησε γελών ο Ουμβέρτος.

— Μην άστεινόμεθα, νεανίαι μου! διέκοψεν αποφθεγματικώς ο Πάτερσων. Ο γάμος, άποτελών την βάση της κοινωνίας, είνε ο σεβαστότερος εξ όλων των θεσμών του κόσμου τούτου!

Αντήρησιν δεν επετρέπετο. Αλλά, επειδή έγινε λόγος περι γάμου, η κ. Πέρκινς παρεκινήθη φυσικώς να όμιλήσιν δια την κ. Πάτερσων. Ηρώτησε δι' αυτήν, και ο Μέντωρ έδωκε τας δεούσας πληροφορίας. Εϊπεν διτι επερίμενεν ανυπομένως να λάβη έπιστολήν της, και ίσως θα έλάμβανεν εις την Βαρβάδος, πριν άρχιση το ταξείδι της επιστροφής. Και τότε, έβγαλεν από την τσέπην του μίαν φωτογραφίαν, από την όποιαν ποτέ δεν έχωριζέτο, και την έδειξεν όχι χωρίς όσον τινα ύπερηφανείας.

— Φαίνεται πολύ καλή και γλυκεία κυρία, εϊπεν η κυρία Πέρκινς.

— Ανταξία σύζυγος του κ. Ορατίου Πάτερσων, επρόσθεσεν ο κ. Πέρκινς.

— Είνε η σύντροφος του βίου μου, απήντησεν ο κ. Πάτερσων, αρκετά συγκεκινημένος, και δέομαι εις τον Ύψιστόν να την επανέδωκα κατά την επάνοδόν μου... ως είνε η άρτι και η υν.

Τι έννοούσε με τας τελευταίας λέξεις ο κ. Πάτερσων;... Μυστήριο! Τας εϊχεν όμως προφέρη με χαμηλήν φωνήν,

και κανείς δεν έδωκε προσοχήν εις αυτάς...

Όταν ετελείωσε το πρόγευμα, απεφάσισαν να επισκεφθούν τον λιμένα του Αγίου Ιωάννου και κατόπιν να κάμουν μίαν έκδρομήν εις τα περίχωρα. Προηγούμενως όμως ανεπαύθησαν μίαν ώραν εις τον κήπον, υπό την σκιάν των μεγάλων δένδρων.

Αι έκδρομαί, υπό την οδηγίαν του κ. Πέρκινς, δεν περιωρίσθησαν μόνον εις τα περίε της πρωτευούσης. Έρρυθμιζοντο, άλλως τε, κατά τρόπον τοιούτον, ώστε κάθε βράδυ οι έπιβάται επεστρεφον και διενυκτέρευαν εις τον «Γοργόν».

(Έπεται συνέχεια).

Ν. ΠΟΡΙΩΤΗΣ

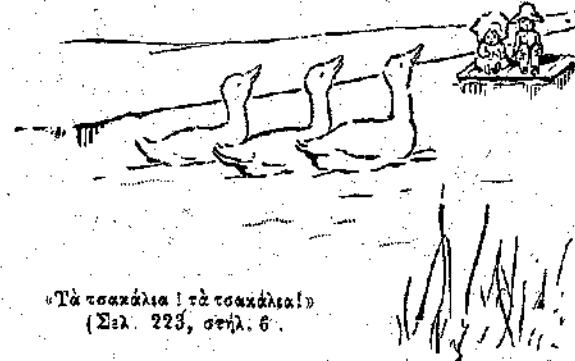
ΤΟ ΦΟΒΕΡΟΝ ΝΑΥΑΓΙΟΝ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

Κοντά στη λιμανούλα είνε μια άγριοσυκιά, και τα σύκα της είνε τόσο σκληρά ακόμη και στυφά, που δεν δαγκάνονται. Η Πιπίτσα κόβει μερικά, και γεμίζει την τσέπη της, και ύστερα άρπάζει στην άγκαλιά της την Ψιφίνα, — διότι ο Λελές της εϊπεν ότι η Ψιφίνα θα κάμη το μέρος του σκύλου στο παιγνίδι, — και ετοιμάζεται να νατέθη στο σάλι.

Ο Λελές έχει πηδήσει πρώτος. Το σάλι σαλεύει μερικά δευτερόλεπτα, αλλά έπειτα στέκεται πάλιν ίσια. Η Πιπίτσα τρέμει η καϊμένη, αλλά δεν τολμά να το πη ότι φοβάται, σφίγγει την Πιπίτσα στην άγκαλιά της και πηγαινει κοντά στον Λελέ. Μια σπρωξιά, και να

«Τα τσακάλια! τα τσακάλια!» (Σελ. 223, σελ. 6)

τους! — ταξιδεύουν κιόλα στο πέλαγος.

Ευνοούν αι πάπιες από την φασαρία, και κυττάζουν τρομαγμένες τους δύο μικρούς ξένους που ήλθαν στα νερά των.

Η γενναιότερη πάπια καταπίνει δυο τρεις ρουφηξίες νερό, κτυπά κλάκ-κλάκ! τη μύτη της για να πάρη θάρρος, και κολυμνά γύρω στο καλάβι, χωρίς να φαντασθή τί έντόπωσιν κάμνει στους θαλασσοπόρους.

Ο Λελές φοβάται τότε και βάζει τες φωνές:

— Τα τσακάλια! τα τσακάλια! θα μας φάνε! γρήγορα, Πιπίτσα, το τουφέκι μου!

Η Πιπίτσα τα χάνει από την τρομαχτή της. Αληθινά, η πάπια φαίνεται τόσο άγρια και κακιά, και η Πιπίτσα είνε τόσο μικρή!

— Ω Λελέ μου! φωνάζει με τα κλάμματα, σε παρακαλώ! μήν τ' αφήσης τα κακά τσακάλια να με φάνε!

Ο Λελές, ένθουσιασμένος με αυτήν την περιπέτειαν, εξακολουθεί να ουρλιάζει και να κουνά το τουφεκάκι του. Η Πιπίτσα όμως, τρομαγμένη φοβερά, ύποφέρει ήρωϊκά τα τσαγγουνίσματα της Ψιφίνας, που δεν είνε καθόλου ευχαριστημένη από αυτό το ταξείδι.

Το σάλι προχωρεί σιγα-σιγα όπου θέλει, διότι ο Λελές δεν εσυλλογίσθηκεν άπαρη ούτε κουπί ούτε τιμόνι, και άδικα προσπαθεί να πλησιάσει στο νησάκι. Το σάλι περνά δίπλα από τον νησάκι, και γλιστρά επάνω στο νερό. Ο Λελές αρχίζει να ανησυχά. Μια μυρουδιά άσχημη ανεβαίνει από τη λιμανούλα, και αρχίζει να μετανοή για αυτό που έκαμε. Ο κηπουρός θα γυρίση, και βέβαια θα τους μαλώσουν το βράδυ... και δεν θα τους δώσουν γλύκισμα στο τραπέζι...

Αν ήμπορούσε τουλάχιστον να πιάση ο Λελές εκείνο το κλαδί, θα έγγλύταναν! Ας λείπη και το νησί, και το καλό του.

Σκύβει ο Λελές να πιάση το κλαδί, το σάλι γέρνει, και η Πιπίτσα ξεφωνίζει από την τρομάρα της. Η Ψιφίνα φεύγει από τα χέρια της και χάνεται στο νερό της λιμανούλας.

Τότε ο Λελές τα χάνει έντελώς και αρχίζει τες άγριοφωνάρες. Αι πάπιες τρομάζουν και αυτές και φωνάζουν σαν τρελλές.

Πέρα στον κήπο, η Νταντά έξυπνά τρομαγμένη. Καλέ, αυτές αι φωνές, αυτή η φασαρία, από τη λιμανούλα δεν έρχεται;... Και τα παιδιά, — που είνε τα παιδιά;

Καιμένη Νταντά! Τα γέρικα πόδια της εύρισκουν την δύναμιν που χρεια-

ζεται δεχ να τρέξουν έως εκεί. Και την στιγμήν που φάνει έλεϊ, με τη σκούφια της γυρισμένη στραβά από το τρίξιμα, βλέπει τον κηπουρό, που έσωζε τους ναυαγούς...

Ο Λελές και η Πιπίτσα είνε σάοι και υγιείς, αλλά η καϊμένη η γατίτσα επνήγηκε να την, κοίτεται κατά γης άκίνητη, με τα μαλλιά της κολλημένα στο παγωμένο σάμα της.

Η Πιπίτσα παίρνει θάρρος· όταν την έπηρε η Νταντά στην άγκαλιά της ο Λελές όμως στέκεται και συλλογίζεται εμπρός στην πεθαιμένη Ψιφίνα. Φαντάσασ, αν επνιγιάται έτσι η εξαδεσφούλά του! Ο καλός Θεός είνε παραπολύ καλός, διότι δεν τους έτιμώρησε δια την άταξίαν που έκαμαν... Το βράδυ, όταν θα κομη την προσευχή του ο Λελές, θα του πη ευχαριστώ με όλη την καρδιά του, και ποτέ πια δεν θα πάρη

«Είνε σάοι και υγιείς.» (Σελ. 223, στ. γ')

την Πιπίτσα, που είνε μικρούλα και άθφα, να κάμουν τόσο φοβερές άταξίες! (Τέλος)

ΚΙΜΩΝ ΑΔΑΚΙΑΝΣ

ΑΔΑΝΑΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Οι άλλάσσοντες κατοικίαν συνδρομηται, δια να μη παραπίτη το φύλλον των, παρακαλούνται να δηλώνουν εγκαίρως την νέαν των διεσθουσαν εις το Γραφεϊον μου, συναποστέλλοντας και λεπτά 30, δια την τύπωσιν της νέας ταινίας.

ΕΥΧΑΙΡΩ την Δουκίσσαν των Σαλώνων δια το βραβείον της και περιμένω την φωτογραφίαν της προς δημοσίευσιν.

Όραία, λαμπρά η Κυριακή μας, αλλά έχει και ένα κακόν, ότι δεν αφήνει τόπον δια την άλληλογραφίαν. Καί εις αυτό το φύλλον έπρεπε να τελειώσωμ όλαι αι συνεχέσαι — εντός των «Αριστέων» — διότι τελειώνει η πρώτη έκταμνία και από του προσεχούς αρχίζει η δεύτερα.

Επομένως τελειώνει και ο Δ' Διαγωνισμός του κατά φύλλον ξεσπαθώματος, και από του προσεχούς αρχίζει ο νέος. Όστε δάοι θέλουν να γινούν Πράκτορες, πρέπει να με ειδοποιήσουν έχκαίως πόσα φύλλα του αριθμού 29 πρέπει να τας στείλω. Οι δε καλαίοι Πράκτορες, απ' ενός μεν πρέπει να έξοφλήσουν τον λογαριασμόν των, δια να συμπληρωθούν εις τ' Αποταλέσματα του Α' Διαγωνισμού, απ' έτέρου δε να δηλώσουν πόσα φύλλα έπιθυμούν να τας στείλω εις το έξής.

Αν από τους νέους αγοραστάς μερικοί θέλουν ναγοράσουν και τα φύλλα της Α' Έκταμνίας, εϊμπαρώ να τα στείλω, διότι έχω κρατήσιν προς τον σκοπόν τούτον όλίγας εϊρήας.

Έννοείται ότι και τα φύλλα αυτά θα λογαριασθούν ως ξεπλάσμα, αν η παραγγελία της αγοράς των γίνει διά του Πράκτορος.

Τό νέον μας μυθιστόρημα, το οποίο θα αρχίσω από το προσεχές φύλλον δημοσιεύεται: «**Η εξαδέλφη μου**» και είνε θαυμάσιον και θαυμαστικώς εικονογραφημένον. Θα διαρκήσῃ δι τριῖς ἔως τεσσάρων μηνῶν. Ἐπιπλῆν δὲ θὰ εὐχαριστήθητε πάρα πολύ.

Διὰ τὰ μικρότερα παιδιά ἡ κυρά Μάρθα θὰ διηγηθῆται ἄνθρωπον ἡρώειον Ἐβραίου Σπρουριγετόκην, μυθιστορηματικῶν καὶ αὐτὸ μετὰ πολλὰς καὶ λαμπρὰς εἰκόνας.

Ὅσον διὰ τοὺς «**Δριστεῖς**», αὐτοὶ εἰκάμεν δὲ θὰ τελειώσωμεν εἰς τὸ τέλος τοῦ ἔτους. Ἐπομένως ἡ ἀπόλαυσις ἐπακολουθεῖ, μετὰ τὴν διαφοράν δὲ τώρα θὰ γίνῃ μεγαλύτερη.

Μία ἀπάντησις τοῦ **Μικροῦ Ραφαήλ** διὰ τὴν ἰδίαν Κυριακὴν, γραμμένη τὴν 19 Ἀπριλίου, ἐλήφθη εἰς τὸ γραφεῖόν μου προχθές, κατ' ἐμὴν μετάρρασιν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ, δεῦν δηλαδὴ ἡ Κυριακὴ ἦτο πλέον ἑτοιμῆ. Πῶς συνέβη τοῦτο;

Εἶχα πολλὰ νὰ εἰπω εἰς πολλοὺς. Ἀλλὰ λείπει ὁ τόπος καὶ ἐπιφυλάσσομαι.

ΣΥΣΤΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ

ΠΤΟΧΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΩΝ

28.— Τὸ πτωχὸν παιδίον τῆς Σμύρνης, τὸ ὁποῖον ἐπὶ τὰς 27 ἐνέγραψεν ἡ εὐγενὴς Λύρα τοῦ Ἀρίστου, φίτος ἔμεινε χωρὶς προστάτιδα καὶ ζητεῖ νὰ τὴν ἀντικαταστήσῃ Ποῖος ἡ κοῖα λοιπὸν ἀπὸ τοῦ φίλου; μετὰ δὲ θελήσῃ νὰ δεσδεχθῆ εἰς τὴν Εὐεργεσίαν τὴν ἰδίαν τοῦ Ἀρίστου; Ἄρκει νὰ μου σταλῆ 8 γρ. χρ.

Ἐν τούτοις παρατρέφῃ εἰς τοὺς ἐγγραφομένους; εἰς δωρεὰς ἢ συνεισφοράς, δὲ ἀπαρ' ἐγγραφομένοι τὸ πρῶτον ἔτος, τὰ ἄλλα 27 ἐπιπλέον; ἀλλήλων ἐπιπλέον ἐξ ἰδίων τὴν συνδρομὴν τῶν, εἴτε οἰκονομοῦντες ἄλλοιον κατ' ἄλλαν τὸ ποσὸν εἰς τὸ διάστημα τοῦ ἔτους, εἴτε κερδίζοντες αὐτὸ διὰ τῆς ἐργασίας τῶν. Καὶ ἰδοὺ ὡς ἐργασία τὸ ξεπλάσμα Ἄρκει νὰ εὐδωχῆται 7—8 συνδρομητὰς ἢ ἀγοραστὰς, καὶ τὸ ἰδικὸν τοῦ φύλλον εἰσπορεῖ νὰ το λαμβάνῃ δωρεάν, ἢ μᾶλλον ἀπέναντι τοῦ βραβείου του.

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμα τῶν δέχομαι μετὰ χωρὶς εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς διαγωνισμοὺς; μου τοὺς νέους μου φίλους: **Ιεωάννησάν** (Δ. Μ. αὐτὸ ἔγραψα καὶ εἰς τὴν μετάρρασιν σου) **Ἡλεκτρικὸν Ἰόνιον** (Σ.Κ.Κ. αὐτὸ ἐπέλεξα, ὅπως δὲ τὸ «**Ἐπίστασον**» διὰ νὰ μὴ εἶναι μακρὸν) **Ὁραϊαν Ἀνδρομέδαν** (II; σοῦ ἀρέσει;) **Κολυμβητὴν Καρτεσίαν** (Σ.Ε.Α. τὸ Ὄδηγος τὰ λέγει δια, ὡστε δεῖσθαι τὸν εἰς τὸ ἴον φύλλον) **Διεφραλον Ἀετὸν** (Α. Μ. εὐχαριστῶ πολύ τὴν εξαδέλφην σου διὰ τὴν σύστασιν) **Νέαν Τραλλιανήν** (Α.Γ.Β.) καὶ **Μαγευμένην Ἀκροθαλασσίαν** (Μ.Β.Α.) αὐτὸ ἦτο τὸ καλλίτερον

Ἡ ἀτάπτασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς ὁσοῦ τῆς ἐργασίας αὐτὴν τὴν ἐδομάδα ἢ τῆς 2—στειλὰν μετάρρασεις καὶ ἀσκήσεις διὰ τοὺς δύο Διαγωνισμοὺς. Εἰς τὰς κυριώτερας ἐκ τῶν πληρηθῶν ἐπιστολῶν θάπαντήσῃ εἰς τὸ προσεχές.

Μικρὰ Μυστικὰ εἰςθυμοῦν νάνταλ-ξουν: ἡ **Χρυσὴ Πεταλοῦδα** μετὰ τὴν **Ποιμενίδα τοῦ Παρανοικοῦ** καὶ **Ανεμώνην τοῦ Βουνού**—τὸ **Μαγευτικὸν Ἀδύσσ** μετὰ τὸ **Πολικὸν Ἀστὴρα**, **Ποίγκριπα** τῆς **Ἐπιτολῆς** καὶ **Λουλουδοῦ τῆς Καρδίας**—ὁ **Μικρὸς Βολιώτης** μετὰ τὴν **Μυροβάλαν Χαραυγὴν** καὶ **Ἀετὸν τῆς Ἐρημῆς**—ὁ **Κρυφακτὸς τῆς Βαλῆσης** μετὰ τὴν **Γιαρουμετὴν**, **Διοσυτάδα Πηγῆν**, **Λευκὸν Κρίνον**, **Κελαϊδίαν** καὶ **Πανταχῶς Παύρον**—ὁ **Θεταλαμάρτης** μετὰ τὸ **Ἰαπωνικὸν Χρυσάνθεμον**, **Φαληρικὴν**

Ἄδραν, **Ζαπκίδα**, **Ποίγκριπα** τῆς **Ἐπιτολῆς** καὶ **Νύμφην τῶν Τεμπῶν**—ὁ **Ἐπαιτός** τῆς **Ἀγγίλλας** μετὰ τὸ **Χρυσὸν Καταρινάκι**, **Χειμωνιάτικον Ἠλίον**, **Ζαπκίδα**, καὶ **Τόθρον**—ὁ **Βαρσομάργος Ζεὺς** μετὰ τὴν **Ζαπκίδα**, **Ἀφροδίτην** τοῦ **Λυκαυγοῦ**, **Ἡλεκτρικὸν Σπινθῆρα**, **Τηλέμαχον** καὶ **Ἰαπώρον** τοῦ **Μεσαίωνα**—τὸ **Ἄνθος Ἐλλίδας** μετὰ τὸ **Ἠλιὸν τοῦ Δουναβίου**, **Μέλλοντα Ἐδελταῖν**, **Φωστῆρα** τῆς **Ἡπειροῦ**, **Βαγαλυτῶσαν Ὀρφατὴν** καὶ **Μελαγχολικὸν Ἐρημίτην**.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Δι' ὡσεὶς δεκάτι μέχρι τῆς 3 Ἀγοστός

Ὁ **χρόνος τῶν λύσεων**, ἐπὶ τοῦ ὁποῦ διὸν νὰ γράψωσι τῆς λύσεως τῶν εἰ διαγωνισμῶν, πωλείται ἐν τῷ ἱερῶν μου εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιεχέει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ 1.

288. Δεξιγράφος.

Ἐνας ἀρχαῖος βασιλεὺς
Μὲ πρόθεσιν ἠνάθη,
Κι' ἕνας μεγάλος κοιητὴς
Εὐθύς ἐφανερῶθη.
[Ἐστὴν ὑπο τοῦ Ἀετοῦ τῆς Ἐρήμης]

289. Στοιχεῖο-Τονογράφος.

Σίγμα κάνας καὶ ἐπὶ τέλος; βάσεις τὰρχικόν [μου γράμμα.

Πλὴν δὲν φάνει τοῦτο μόνον.

Κεκαθάρσις καὶ τὸν τόνον,
Καὶ ἰδοὺ τ' ὄραρον ἔθος ἐπατήθη ἐν τῷ ἄμα;
[Ἐστὴν ὑπο τοῦ Ἀετοῦ τοῦ Νέστορος]

290. Ἀνεγγραμ.

Ποῖα λέξις, ἐνφ' ἀποτελεῖται ἀπὸ ἐν ζω-
γῆεν, ἐν σύμφωνον καὶ ἐν ἄβρον, περιεχέει 6-
μῶς εἰκοσιτέσσαρα γράμματα;
[Ἐστὴν ὑπο τοῦ Ἀετοῦ τῆς Ἐρήμης]

291. Δικτυωτόν.

1. Ποταμὸς ἐκ τῶν γνωστώων σου καὶ μεγάλων [τῆς Εὐρώπης.
2. Μία τις ἐκ τῶν ἀρχαίων κ' ἐπιστήμων θειανῶν
3. Σύγχρονος βασιλεὺς τις, ἔκπτως καὶ ἐ- [ἔφορτικ.
5. Ἐκ τῶν ὀμαῶν ρημάτων, ἅμα δὲ χλευα- [ιστικόν.

292. Κεκορυμμένον καὶ ἀντεσσεραμμένον κεφάλειον

- 1.— Ὅπλα ἐν χρῆσει παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἦσαν τῶσα, ἀκόντια κ.τ.λ.
2. Ἡ Ἦρα ἐν θεαῖς πρώτη ἦν καὶ σε-
βαστή.
- 3.— Ὁ Ἄραχος εἶνε ποταμὸς.
[Ἐστὴν ὑπο τοῦ Πηδῆκου τοῦ Νέστορος]

293. Πρόβλημα.

Τὸν ἠρώτησα ἐσχάτως ποῖαν ἔχει ἡλικίαν,
Καὶ αὐτὸς μοι ἀπεκρίθη: «**Ἐν ὀνότῳ ἐάν** [προθέσει,
Κι' ἐπ' τὸ ἄβρωμα που θαῦρος μόνον τέσ-
[σερ ἀπαιρήσει,
Πολλὰπλάσιος τότε μετὰ τὸ τέσσαρα κ' ἔτι
[εὐρῆς
Διατρέσει διὰ τοῦ 27, — τότε θαῦρος μ' εὐ-
[κόλιαν
Ποῖαν ἔχω ἡλικίαν, ἀπὸ θέλης νὰ τὴν ἐξῆρξῃ.»
[Ἐστὴν ὑπο τοῦ Ἀετοῦ τοῦ Νέστορος]

294. Ἀπροσδόκητον.

Σὺ ποῦ ζεῦρεται τῶνα τᾶλλο,
Μ' ἀπαντᾷς ἐδῶ που θέλω;
Ποῖος φορεῖ τὸ κίβ μεγάλο
Στῆν ὄψηλον καπέλλο;
[Ἐστὴν ὑπο τοῦ Ἀετοῦ τοῦ Νέστορος]

295—299. Φωνηεντόγραφος.

Δι' ἔνος καὶ τοῦ αὐτοῦ φωνηεντός, ὁσαυ-
θόητος φέρας ἐπαναλαμβάνομένου, καὶ διὰ
τῶν κάτωθι συμφωνῶν, ὧν ἡ τῶσις δύναται
νὰλλαχθῆ, σχηματίσει πέντε λέξεις.

στ-σς - σκ- - λσθ- - κσθ- - κσρ-
[Ἐστὴν ὑπο τοῦ Μαγευτικοῦ Ἀδύσσ]

300. Ποικίλη Ἀκροστιχίς μετὰ Φωνηεντολίπου.

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν ζητούμε-

νων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθέτης, τιθέμενα οὕτω:

*** - **

σχηματίζου φωνηεντόλιπον γνωρικόν, τοῦ ὁποῦ ζητεῖται ἡ λύσις:

1. Εὐδοκῶσαν συναίσθημα. 2. Τροφὴ ἀπαραιτήτος. 3. Ἀρχαῖος βασιλεὺς. 4. Νῆσος τοῦ Αἰγαίου. 5. Χώρα τῆς Τουρκίας.

[Ἐστὴν ὑπο τοῦ Ἀετοῦ τῆς Ἐρήμης]

301. Γρίφος.

3
3 3 3 3 3
H 3 3 3 3 H — M
3 3 3 3 3
[Ἐστὴν ὑπο τοῦ Ἀετοῦ τῆς Ἐρήμης]

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τῶν φύλλων 18—19

186. Οἰδίπους (Ἰθά, ποῦς.)
- 187. Σπύρος-Συρός. — 188. Ἰνώ-Ἴων. — 189. Εἰς τὸ στήθος ἀκρῶς τοῦ δαλοῦρου εὐρίσκειται τὸ κεφάλι τοῦ ἀστύριλλου, τοῦ ὁποῦ τοῦ χέρι εἶνε ἀκριβῶς εἰς τὴν ὀσφύ τῆς γυναίκος, οἱ δὲ πόδες τοῦ φαίνονται πλέον ἕως κάτω, ἐάν ἡ Μαγεὴ Ἐλκὼν στραφῆ οὕτως ὡστε ἡ δεξιὰ πλευρὰ νὰ γίνῃ βάσις. — 190. Εἰς, εἰς, ὄς, ἰς, ἰς.

ΣΙ Σ Υ Φ Ο Σ 192. Σέβου
Α ο υ ω Α τὸ γῆρας
Λ ν λ Λ (σι-δ-ου-το-γ)
Ο ρ Α η-ρα-ς) — 193. ΚΑΡΑΒΙΣ (ἀ-
Υ Ο Ο Μ Κας, τριαντάφυλλον, μη-
Τ Ρ Α Ρός, καὶ κῦβος, ρίς, ἔξω.)
Ι Ν — 194. Θεέ μου, φυλατέ με,
Π Δ ἀπὸ τοῦ φίλου μου κ' ἐγώ
Σ Ρ φυλάττομαι ἀπὸ τοῦ ἐχθροῦ
Ο Δ μου. — 195. Μὴ εἶσω ἐ-
περήφανος (Μὴ εἶσω ὑπερ' ἑρ' ἄνω.)

196. Πυρρίτις (πῦρ, ἦτις.) — 187. Ὀρφεύς-Κηρεὺς-κηρῶν. — 198. Ἡ ἡμέρα καὶ ἡ νύξ.
199. ΚΙ Σ Ο Σ 200-201. 1. Εἰς τοὺς Α Α Σοφῶδες; 2. Τὴν Λαυ- Φ Μ κίον. — 202. Πᾶν (ἀρΠΑ Ε Ο Νίκος.) — 203. Διὰ τῆς Α Σ Σ Ο Σ συλλαβῆς: ΝΟ Κύνος Ὀσενικός, Ροδανός, Εὐνήτος. Ἄρνος = ΚΟΡΕΑ — 204. ΓΝΩΘΙ ΣΑΥΤΟΝ: (Γενναῖος, Νῆος, Ὁρελιῶ, Θάνατος, Ἰσχυρὸς Σύμφωνος, Ἀμαθής, Ὑγιής, Τέλειος, Ὀπίγιον, Νῆσος.) — 205. Ἡ Διδωτὴ ἦτο τρηγῆς (Οἱ-δύο ν' ε- τῶνοι-ρῆ-αῖς.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

(Ἡ λέξις, λεκτα 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητὰς μετὰ λέξεα 5 μόνον. Ἐλαττωσὶς δὲ 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ λεγόμεναι τῶν 10 πληροῦνται ὡς νὰ ἦσαν 10 λέξεις.)

Ἀπερχόμενος τοῦ Βόλου ἀποχαρῶντος συγχε-
κινημένος τοὺς φίλους τῆς «**Διαπλάσεως**»
μεθ' ὧν διήλθον στιγμὰς εὐτυχίας βαθέως ἐγ-
κεχαρᾶμένος ἐν τῇ καρδίᾳ μου! Ἐχγετε γαῖα,
καλοὶ μου φίλοι! — **Ταπεινὸν Γίασερν**. (Δ.91)

Ἀντάλαξο Μικρὰ Μυστικὰ μεθ' ἑλῶν τῶν
Ἀ συνδρομητῶν καὶ συνδρομητρῶν τῆς «**Δια-
πλάσεως**». — **Μικρὰ Βιοβιογραφία**. (Δ.92)

Ἐξιστάσθαι ὁ μαθητὴς Νικόλαος Χρ. Φουτου-
ἠλης προήχθη εἰς τὴν Δευτέραν τάξιν τοῦ Γυ-
μνασίου. (Δ.93)

Ἀντάλαξο εἰκονογραφημένα δελτάρια παντα-
χόθεν. Ἀπάντησις ἀσφαλῆς. — Φοιδοποιήθη
Α. Φιλίππου, Ἀγίου. (Δ.94)